

Bell 1

รุ่งอรุณของนักล่า । - Propaganda -

ก่อนอื่นเลย ผมขอออกตัวว่าผมไม่ใช่สตอลเกอร์...

ผมคือ เอรูเทีย ลูซิอา ไบรเวลล์ส แวมไพร์ผู้มีเกียรติ และสมุนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ของอดีตจอมมาร ตำแหน่งของผมน่าจะเพียงพอทำให้มีสิทธิ์แอบโดดเรียนมาส่งกล่องสำรวจความปลอดภัยแก่นายได้โดยชอบธรรม

ทำไมถึงเพิ่งมาประสาทตอนนี้ ทั้งๆ ที่รู้จักกันมาเกินครึ่งปีก็ไม่เห็นจะห้วงใยเป็นพิเศษนะหรือครับ...ผมมีคำตอบให้

เอาละ...เราจะเบนกล่องส่องทางไกลรุ่นพิเศษจากเซลริคที่เพิ่งจะสับหงกหัวโขกโตะทำให้กล่องดินสอดของตนกระจายรอบทิศทางชั่วคราว เพื่อนๆ ของเขาชินแล้ว และเขามีโรเซเลีย คอร์วินส์อยู่ข้างๆ ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี

ทีนี้เมื่อผมหมุนกล่องไปทางทิศเหนือ และกดองศาต่ำลงจนเห็นระเบียงยาวที่ทอดสู่ประตูใหญ่อาคารเรียนสายสามัญไปจนถึงสวนและหอสมุด คุณจะเห็นกลุ่มบุคคลไม่คุ้นตาในเครื่องแบบสีขาวแดงยืนประจำการทั่วไปหมด

ถึงหลายๆ คนจะทำตัวตามสบาย คนผมสีเขี้ยวตรงนั้นกินโดนัทสตอร์วเบอร์รี่ ผู้หญิงตัวสูงนอนแผ่บนสนามหญ้า

อีกคนทำที่เป็นจิบแม่บ้านสาวหัวเราะกันครั้นครัง แต่ทุกคนที่ ผมเพิ่งมองผ่านกล้องส่องทางไกลลั่นมาจากสมาคมผู้กล้าแห่ง แสงสว่าง

ตอนนี้เจ้านายของผมถูกล้อมอยู่ในดงทึบระเบิด....

อ้อ! วางใจได้ครับ ยังไม่มีใครรู้ความลับสุดยอดว่าเขา เป็นอดีตจอมมาร ผู้กล้าเหล่านี้ (ซึ่งมีผู้กล้าฝึกหัดที่ยังสอบ ระดับสูงสุดไม่ผ่านปณามาเกินครึ่ง) มาที่วิทยาลัยฟอร์นเบิร์ก ตามคำสั่งรัฐบาลเพื่อจับตาดูและค้นหาว่าใครคืออดีตจอมมาร พวกเขาไม่มีทั้งหลักฐานหรือพยาน ได้แต่พึ่งพาข่าวลือที่หน่วย ข่าวกรองของบ้านผมพิสูจน์แล้วว่ายังไม่มีมูล

ผมรู้สึกว่าคุณเขามาดักรอตามโรงเรียนคล้ายกับหวังจะ เห็นพิรุณสักอย่าง แต่ไม่แน่ใจว่าตามหาอะไรอยู่ เพราะพวกเขา เฟ้นผ่านเต็มไปหมดนี่เอง ชมรมวิจัยจอมมารจึงต้องยกเลิกการ ฝึกประธานชมรม และการประชุมเยี่ยมจอมมารกับลูกสมุนไป ก่อน

เราดใช้กระจกเชื่อมมิติชั่วคราว และนั่งคุยกันในห้อง ชมรม ทางแผนที่ โปสเตอร์ กับหนังสืออ้างอิงอย่างที่มนุษย์ ปกติทำกัน ชมรมของเราโด่งดังอยู่แล้วตั้งแต่งานวัฒนธรรม และวิชาการ ยิ่งได้กระแสจากมหกรรมกีฬาเมื่อเดือนที่แล้ว ยิ่งเป็นที่สนใจหนักเข้าไปอีก

ทุกช่วงพักหรือหลังเลิกเรียน เมื่อสมาชิกชมรมสักคนอยู่ในห้อง มักจะมีผู้กล้าหรือผู้กล้าฝึกหัดสนใจเข้ามาสำรวจห้อง ชมรมเสมอ บางคนถึงกับเข้ามาบักหลักนั่งคุยเป็นลำเป็นสัน เล่าประสบการณ์ของตัวเองอย่างออกรส อัคราเอลกับเคย์เลน จดข้อมูลแล้วยัดใส่แฟ้มเอาไว้เผื่อเราจะได้ใช้ทำงานในอนาคต

ตอนนี้เรายังไม่ต้องกังวลเรื่องผู้กล้านักเพราะพวกเขายัง

อยู่ห่างจากข้อเท็จจริงมากเหลือเกิน และการมีพวกเขาในวิทยาลัยเป็นเรื่องดี ปีศาจอื่นไม่กล้าบุกเข้ามาสู่มีสู่่มห้าแน่ๆ ผมตกลงกับครอบครัวไว้แล้วว่าแค่คอยดูความเคลื่อนไหวเฉยๆ ทว่าหากผู้กล้าหรือปีศาจต่างถิ่นมีที่ท่าคุกคามเซลริคเมื่อไร ผมจะพาตัวเขาไปกบดานที่คฤหาสน์ไบร์เวลล์สตันที่ไม่ว่าเขาจะเห็นด้วยหรือไม่

“กระตอกกระตอกมากไปเดี๋ยวคนอื่นจะสงสัยนะ เอรูเทีย” เซลริคบอกผมไว้อย่างนั้น “หมูนี้อู่พ่อแม่ฉันกับโรสก็กังวลจนโทรศัพท์มาหาแทบทุกวันเลย”

ข่าวปีศาจโจมตีมนุษย์และเผ่าพันธุ์อื่นถี่ขึ้นเรื่อยๆ จนแพร่กระจายความกังวลให้มนุษย์อื่นๆ และกลุ่มพันธมิตรแห่งแสงสว่าง

รูปแบบศึกครั้งใหม่ไม่เหมือนเดิม จากที่ปีศาจเคยบุกมาดุจคลื่นยักษ์ถาโถมในครั้งเดียวอย่างเปิดเผย คราวนี้พวกเขาลอบโจมตีอย่างเงียบเชียบและรวดเร็ว กว่าที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็สายเกินไปเสียแล้ว

เมืองขนาดเล็กและขนาดกลางของมนุษย์ในเซลิโอเน่สี่เมือง เอลฟ์สองเมืองถูกทำลายราบคาบในชั่วข้ามคืน ไม่มีผู้รอดชีวิต ซากศพ หรือวิญญาณไว้ให้ดูต่างหน้า สิ่งที่หลงเหลืออยู่เบื้องหลังคือซากปรักหักพังและสิ่งที่คล้ายกับต้นไม้สีขาว

ภาพบ้านเรือนที่พังทลายและต้นไม้สีขาวเผยแพร่มานานหลายปีทั่วเซลิโอเน่ แต่ไม่ว่าจะรวมผู้เชี่ยวชาญมาสักกี่คน ก็อธิบายไม่ได้แล้วว่าต้นไม้สีขาวคือต้นอะไร และยังมีใครรู้วิธีทำลายมันอีกต่างหาก

ต้นไม้ประหลาดมีปรากฏในตัวเองสูงลิบและจะเริ่มยิงปรากฏโจมตีทันทีที่ถูกคุกคาม ทีมงานรัฐบาลและพันธมิตรแห่ง

แสงสว่างจึงทำได้เพียงจับตาดูและศึกษาห่างๆ ไม่กล้าลงมือใดๆ ทั้งสิ้นจนกว่าจะมีข้อมูลมากกว่านี้

ผู้ใหญ่ในตระกูลไบร์เวลล์ส์ไม่แน่ใจว่ามันคืออะไรเช่นกัน แต่อีกไม่ช้าเราน่าจะสืบหาคำอธิบายจากสายข่าวในหอคอยสิบสามยอดได้

นอกจากเรื่องร่วนวายทั้งนอกและในงานมหรหรรรมก็ฟ้าจะทำให้ผู้กล้าเข้ามาประจำการรักษาความปลอดภัยในรั้วโรงเรียนแล้ว ก็ยังทำให้หลักสูตรของทุกสถาบันการศึกษาเพิ่มวิชาบังคับเข้ามาอีกหนึ่งวิชา

ปศ 101 ปีศาจศึกษา

วิชาว่าด้วยข้อสันนิษฐาน บทสรุปการสำรวจและทฤษฎีเกี่ยวกับปีศาจ วิธีการแยกแยะพวกเขาออกจากมนุษย์ รายงานเผ่าพันธุ์ที่ปลอดภัย ต้องพิจารณา และเป็นอันตราย

แค่เงี้ยวฟังผมก็ได้ยินเสียงอาจารย์พิเศษที่สมาคมผู้กล้าส่งมาสอนวิชาใหม่ให้นักเรียนปีสอง สายสามัญผ่านกระจกหน้าต่างห้อง 2A ออกมาถึงต้นไม้ซึ่งเป็นที่กำบังชั้นดีของผม

“จากที่ผมพูดทั้งหมดสรุปได้ว่า ปีศาจทั้งหมดอาศัยอยู่ในซีกตะวันตกของเซลิโอเน่ แม้ไม่มีกำแพงหรือรั้วกันใดๆ ก็มีปรากฏธรรมชาติคือแนวเขาเกรย์โซลที่มีความยาวกว่าร้อยกิโลเมตร” อาจารย์หนุ่มที่ยืนวาดแผนที่เซลิโอเน่อยู่บนกระดาน ไม่ใช่อาจารย์หน้าเดิม แต่ก็ถือเป็นคนคุ้นหน้าคุ้นตา...

ใครจะรู้ว่าโชคชะตาจะกลั่นแกล้ง ทำให้ทายาทผู้กล้าโครว์ วาริอัสลงชื่อมาสอนพิเศษและจับตาดูวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กด้วยตัวเอง

แค่คิดย้อนกลับไปผมยังจำเสียงร้องโหยหวนด้วยความกลัวขึ้นสมองของเซลริค เรมิงตัน เจ้านายที่รักของผมได้ดี

ผู้กล้าไร้ใบประกาศและเซนส์สัมผัสสมมนุษย์เอ่ยอย่างแสนมี
น้ำใจว่า

“ไหนๆ ก็ต้องออกจากเมืองไปทำงาน ฉันก็น่าจะเลือก
เมืองใกล้ๆ จะได้พาเวนต์ี้มาด้วย อีกอย่างมาที่ฟอรั่นเบิร์กแหละ
ดีที่สุด มีทั้งรุ่นน้องที่น่ารักอย่างรัสเซียลล์ มีทั้งน้องชายอย่าง
นาย ฉันจะได้สบายใจใจว่าพวกนายจะปลอดภัย”

อยากจะยกมือสาธุน์ับถือน้ำใจจริงๆ...แต่ว่าคุณโครว์...ยิ่ง
คุณใจดีกับเชลริคและพวกผมมากเท่าไร ผมเกรงว่าทำยที่สุด
มันจะจบไม่สวยสำหรับเราทั้งสองฝ่ายนะครับ

โดยส่วนตัวผมถูกชะตากับเขา โครว์เป็นมนุษย์ที่น่าสนใจ
แต่ถ้าถ้าต้องเลือกข้าง ผมก็เลือกข้างเชลริคอยู่ดี แม้จะไม่อยาก
สู้กับคนฝีมือระดับนั้นก็ตาม

ตอนนี้เชลริคนั่งตัวเกร็งแข็งโป๊กอยู่กับเก้าอี้ เครื่องเขียน
ที่กระจัดกระจายเต็มพื้นกลับมาอยู่บนกระเป๋าดินสอบนโต๊ะ
เรียบร้อยดั่งคาด สีหน้าอดีตจอมมารดูพะอืดพะอมชอบกล
สงสัยคำสาปจะเล่นงานเขาอีกแล้ว...

ความทุกข์ของเชลริคและร่างกลับชาติมาเกิดของอดีต
จอมมารทุกรุ่น มีสาเหตุมาจากคำสาปที่จอมมารตนปัจจุบัน
ร้ายใส่เขาไว้เมื่อชิงบัลลังก์สำเร็จ

เขาจะไม่ฉลาด ขาดสมอง ไร้บริวารและหนทางรุ่งเรือง
คำสาปจะกัดกินเขาจนตายหากเขาไม่คิดจะสู้กับมัน

ถึงจะสาปไว้รุนแรงจนไม่น่ามีทางรอด แต่ก็เกิดช่องโหว่
ขึ้นบ่อยครั้งเพราะว่าอดีตราชินีตามมาช่วยคนรัก เมื่อทรราช
ไร้พ่ายกลับมาเกิดใหม่คำสาปจึงไม่สมบูรณ์

แวมไพร์รุ่นเดียวกับพ่อแม่ของผมเขียนบันทึกเล่มหนึ่ง
ซ่อนไว้ในคฤหาสน์ ทุกหน้ากระดาษเก่าแก่บันทึกประวัติ

ลักษณะ การใช้ชีวิต และความตายของจอมมารแต่ละรุ่น ทั้งที่ถูกค้นพบและหายไปจากความทรงจำของโลกโดยสิ้นเชิง

ตัวผมเกิดเมื่อหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปีก่อน ไม่ทันยุคพระราชไร้พ่าย แต่อยู่ร่วมยุคสมัยกับร่างกลับชาติมาเกิดตั้งแต่รุ่นที่สิบห้าเป็นต้นมา

ผมไม่เคยพบอดีตจอมมารรุ่นที่สิบห้าถึงสิบเจ็ด แต่คนที่ผมได้พบคือ รุ่นที่สิบแปด เฮลูชิน เดียร์ริล

เฮลูชินเป็นอดีตจอมมารพระราชไร้พ่ายรุ่นแรกที่ได้รับ การเลี้ยงดูและเติบโตในความดูแลของสมุน แวมไพร์ตระกูล ไบรเวิลล์สรับหน้าที่ดูแลเขาตั้งแต่เป็นเด็กทารก จัดเวลาฝึกฝน และให้การศึกษาเขาอย่างเต็มที่

ตอนแรกผมไม่ชอบเขาเลย...แต่พอถูกยึดเยียดให้ช่วยเขาทำงานไม่กี่ครั้ง รอยยิ้มอวดเชียวเสน่ห์ชุกชุกก็แทรกซึมเข้ามา ล้างสมองผมสำเร็จ ผมเป็นเพื่อนกับเขาในที่สุด เขาโตแซงหน้าผมไปอย่างรวดเร็ว และชอบทำตัวเป็นพี่ชายทั้งที่อายุน้อยกว่าผมตั้งเยอะ

น่าเสียดายที่เราไม่อาจเป็นเพื่อนกันได้ตลอดไป ครอบครัวยุคของผมร้องไห้ระงมเมื่อเขาถูกมนุษย์หมาป่ากัด ตอนนั้นเฮลูชินอายุสิบห้าปี เขายังไม่ 'ตื่น' ในฐานะอดีตจอมมาร และด้วยความที่ร่างกายอ่อนแอตามคำสาป เขาจึงกลายเป็นมนุษย์หมาป่า และไม่อาจอยู่กับเราได้อีก

เขาออกจากคฤหาสน์ไปใช้ชีวิตตามลำพัง ตามกฎของแวมไพร์และมนุษย์หมาป่าเราไม่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับเขาในพื้นที่ของเราอีก และเฮลูชินจะไม่ได้รับอนุญาตให้พบแวมไพร์ จนกว่าจะผ่านการฝึกฝนควบคุมพลังและสัญชาตญาณเสียก่อน เราารู้แค่เขาย้ายไปหลายเมืองและไปลงเอยที่ด่านเขี้ยว

มรณะ ผมไม่เคยรู้ข่าวอีกเลยจนกระทั่งวันที่มณีจันทร์ของแม่ผมดับแสงลง เป็นการแจ้งว่าอดีตจอมมารเสียชีวิตแล้ว

อาจเป็นเพราะผมเป็นเพื่อนของเฮลูซิน ยัมและหัวเราะกับเขามาก เขาเป็นครูฝึกดาบและคู่ซ้อมคนแรกของผม ผมถึงอยากจะสัมผัสช่วงเวลาแห่งมิตรภาพอีกครั้ง หรือบางที... อาจจะเป็นเพราะผมรู้สึกผิดที่ตัวเองไม่พยายามรักษามิตรภาพให้เหนียวแน่นกว่านั้น

มีวิธีตั้งหลายร้อยอย่างที่ผมน่าจะใช้ลอบไปพบกับเขาได้ บางครั้งผมก็ควรจะทำบ้าง ถ้ามันจะทำให้ผมได้พบกับเพื่อนสนิทของผมอีกสักครั้ง... ถ้าผมไม่หวาดกลัวที่จะออกไปเผชิญกับมนุษย์และหมาป่า บางทีผมอาจจะช่วยเขาได้ และเขาอาจจะไม่ต้องตายอย่างทุกข์ทรมาน

ผมไม่มีข้อแก้ตัวให้แก่ความขลาดเขลาของตัวเอง จึงสาบานไว้หน้าหลุมศพของเขาว่า คราวหน้าถ้าได้เจอกันอีกผมจะเป็นเพื่อนที่ดีกว่าที่เคย และจะเป็นกำลังให้เขาล้างคำสาปให้จงได้

ที่ว่า...ไม่รู้ทำไมผมจึงคลาดกับร่างอวตารอดีตจอมมารเสมอ แม้กระทั่งตอนที่ครอบครัวผมได้ดูแลเขาอีกครั้ง ผมไปหาเขา มองอยู่ห่างๆ แต่ทำความรู้จักจริงๆ ไม่ได้ ช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นพลังเวมไพร์ของผมไม่มั่นคง ผมกระหายเลือดง่ายมาก ถ้าอยู่ใกล้พอจะคุยกับเขาได้ผมอาจจะลงเอยด้วยการขย้ำคอเขาแทน

พอผมข้ามวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่นอย่างสมบูรณ์ อดีตจอมมารรุ่นที่สี่สิบห้า ไทรอลล์ เลสเตอร์ ก็สิ้นลมไปแล้ว

ผมไม่ได้เจออดีตจอมมารอีกเลยหลายสิบปี และได้พบเขาอีกครั้งในวิทยาลัยฟอรัมเบิร์กที่ผมเจตนาปลีกตัวออกมาใช้

ชีวิตอย่างสงบ

ผมบรรยายความยินดีตอนที่ได้พบหน้า เซลริค เรมิงตัน ในฐานะอดีตจอมมารเป็นคำพูดไม่ถูก ผมได้พบกับเพื่อนและเจ้านายคนสำคัญอีกครา แม้เขาจะจำอดีตไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร ผมเข้าใจความรู้สึกของโรเซเลีย...

เราต่างก็เคยปล่อยให้เขาหลุดมือไปแล้ว จึงไม่อยากจะประวัติดีประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

ผมจะรักดีกับเขาจนลมหายใจสุดท้าย ไม่ใช่เพราะเขาเป็นเจ้านายหรือผู้มีพระคุณกับครอบครัวเพียงอย่างเดียว แต่เพราะเขาเป็นเพื่อนของผมทั้งในอดีตและปัจจุบัน

"เฮ้! นายคนบนต้นไม้ นั่นนะ! ลงมาเดี๋ยวนี้ละ!" เสียงขรมของชายคนหนึ่งดังจากโคนต้นไม้

โอ๊ะโอ...ถูกจับได้ซะแล้ว จะทำยังไงดี ควรจะเผ่นหรือแก้ตัวเนียนๆ อืม...ยอมลงไปแล้วแก้ตัวดีๆ แล้วกัน ผมตั้งใจแล้วว่าวันนี้จะมาคอยระวังภัยให้เซลริคแบบมนุษยธรรมดาไม่มีดาบประจำตัว ไม่มีคางคาว

ผมกระโจนลงมาข้างล่าง ซ่อนกลิ้งส่องทางไกลไว้ในกระเป๋าเป็นนักเรียน แล้วทำที่เป็นหาวหวิดใหญ่ คนที่ยืนหน้ายักษ์ใส่ผมคือ ผู้ชายตัวโตไหล่หนาใหญ่เหมือนหมีภูเขา เขาสวมเครื่องแบบคล้ายทหารสีดำ มีตราดาบพิฆาตมังกรบนอกเสื้อ และมีกลิ่นคาวเลือดโชยคลุ้ง สมแล้วที่สวมชุดบอกรีหัว 'นักล้าปีศาจ'

อ้อ! พอเห็นคุณหมีภูเขาเลยนึกได้ว่าผมลืมพูดถึงคณะบุคคลที่ไม่ควรละเลยอีกกลุ่ม ผมไม่ค่อยกังวลกับผู้กล้าหรือใครครับ พวกเขา มีปรัชญาการทำงานอย่างชอบธรรมจึงค่อนข้างเปิดเผยโปร่งใส ไม่เหมือนกับคู่อริขำที่เป็นเหมือนอีกด้านหนึ่ง

ของเหรียญเดียวกัน

นักล่าปีศาจ ตามล่าและฆ่าปีศาจรวมถึงอสูรอันตรายตามแต่ได้รับการว่าจ้าง มีรายได้เสริมคือการขายชิ้นส่วนหรือผลิตผลจากอวัยวะอสูรที่ตนปราบได้ แน่แน่นอนว่าถ้ามีการทดสอบระดับจริยธรรม กว่าครึ่งของคนในวงการนี้คงตระนาว

โชคดีที่กฎหมายเซลิโอเน่ระบุว่านักล่าจะล่าได้แต่ปีศาจและอสูรที่มีรายนามเฉพาะบุคคล หรือเผ่าพันธุ์ในประกาศของรัฐบาลเท่านั้น และยังมีโควตาว่าล่าได้เท่าไรในกรณีที่อยู่สูรเป็นอันตรายแต่จำเป็นต่อระบบนิเวศวิทยา นักล่าจะไม่เคารพกฎและเป็นนักล่าเถื่อนก็ได้ แต่การลงทะเบียนกับรัฐบาลกลางเป็นผลดีมากกว่า เพราะจะได้รับทั้งใบอนุญาต สิทธิพิเศษในการซื้อขายสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสายงาน และยังได้รับค่าหัวของปีศาจตามที่ประกาศไว้ด้วย

คนส่วนใหญ่หันมาทำอาชีพนี้เพราะประวัติต่างพร้อยทำงานนักสู้ในวงการอื่นไม่ได้ แต่ก็มีส่วนน้อยที่ยึดเป็นธุรกิจครอบครัวอย่างตระกูลเก่าของเทลก้า

พอปีศาจตื่นตัว นักล่าเลยเคลื่อนไหวตามไปด้วยเนื่องจากกำลังคนของผู้กล้าอย่างเดียวอาจจะไม่พอ ทางกรจึงคัดนักล่าฝีมือดี ประวัติและความประพฤติดีมาร่วมตรวจสอบตามวิทยาลัยและชุมชนอีกแรง

“นี่ไอ้หนุ่ม ขึ้นไปนอนกลางวันบนต้นไม้ แก่ไม่มีเรียนอะไรแล้วทำไมแต่งตัวอย่างกับคนโรคจิต” คุณหมิงูเขาถามเสียงแข็ง จ้องแว่นตาดำ ผ้าพันคอ และเสื้อโค้ดกันลมของผมอย่างไม่วางใจ

“ผมรู้สึกไม่สบายเท่าไหร่นะครับ ผมชี้หนาวเลยต้องพันผ้าพันคอ แล้วผมแพ้แสงแดดเลยต้องสวมแว่นตาดำกับพกร่ม

กันรังสียูวีครับ”

“วันหลังเลือกสีผ้าพันคอให้มันสดใสหน่อย ด๋าๆ ทั้งตัวฉันก็นึกว่ามีพวกถ้ามองนักเรียน ว่าแต่ทำไมไม่ไปนอนห้องพยาบาล” คิ้วหนาเป็นปิ่นขมวด ที่จริงแล้วเขาดูน่ากลัวน้อยกว่าที่ผมนึกไว้วันไหน และดูท่าทางเขาจะสัมผัสกลิ่นแวมไพร์ของผมนำไม่ได้

จริงๆ นะครับทุกคน ผมเป็นมังสวิรัต ไม่ล่าเหยื่อเพื่อเสพเลือด เลยไม่ค่อยมีกลิ่นอายเหมือนคนอื่น แล้วก็เพราะผมฝึกฝนตัวเองมาหลายสิบปีถึงได้มั่นใจมากกว่าต่อให้ยืนอยู่หน้านักล้าหรือผู้กล้าก็จะไม่มีใครจับผมได้

ผมเสียท่าตอนที่ความลับแตกกับเทลก้านี้แหละ ผมยังดีใจเลยที่เธอเลิกเป็นนักล้าแล้ว ไม่เช่นนั้นผมคงได้นอนนอกเป็นรูโป้ที่พื้นตั้งแต่พบหน้ากันครั้งแรก

“ตอบสิ ทำไมไม่ไปห้องพยาบาล” คู่สนทนาเร่งผม

“อ้อ...คือมันเต็มครับ ผมว่าจะมาพั้งห้องพยาบาลสายสามัญ แต่ล้าจนทนไม่ไหว เลยขอป็นขึ้นต้นไม้ไปนอนหน่อย”

“มาจากป่าหรือไง ถึงเห็นต้นไม้ดีกว่ามานั่ง ไปนอนในสวนก็ยิ่งเข้าท่ากว่า” ขี้สงสัยสมเป็นมืออาชีพแฮะ

ผมยิ้มสุภาพแล้วแก้ตัวด้วยท่าที่อายนิดๆ ว่า “ผมก็มาจากเฮอริเซียจริงๆ ที่บ้านมีสวนเลยเคยตัว ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะครับ”

“เฮ้อ! ว่าแล้ว นิสัยเก่านะระวังไว้หน่อยเถอะไอ้หนู ที่นี้ไม่ใช่แคว้นที่มีต้นผลไม้เป็นทิวให้ป็นเล่นนะ ยิ่งตอนนี้ทุกคนพยายามจับผิดพฤติกรรมเด็กนักเรียนอยู่ ระวังไว้เถอะ” นักล้าร่างใหญ่บ่นเหมือนกับผมทำให้เขาเสียเวลา โอ๊ะ...ถุงที่เขาถืออยู่ในมืออีกข้างเป็นถุงขนมปังของโรงอาหารนี่นา มีกลิ่นขนมปัง

สลัดไก่โขยออกมาด้วย ผมคงขัดเวลารับประทานอาหารเข้า
ของเขา

“ขอโทษครับ ผมจะระวัง”

“อ้อ ไปได้แล้ว” เขาโบกมือไล่ แต่แล้วก็เรียกผมไว้
“เดี๋ยวก่อน ให้อุ่นๆ”

“ครับผม?”

“ห้องประชาสัมพันธ์ไปทางไหน”

“ชั้นหนึ่งตึกสายสามัญ สุดทางเดินทิศเหนือครับ”

“ขอใจ”

ผมได้ยินเสียงกรอบแกรบของกระดาษเสียดสีกันจึงอด
ลอบมองไม่ได้ คุณหมิงเขาหันหลังเดินบ่ายหน้าไปทางห้อง
ประชาสัมพันธ์พร้อมกับควักกระดาษที่พับสี่ทบไว้ออกจาก
กระเป๋า จังหวะที่เขาคลี่กระดาษ ผมก็เห็นตัวหนังสือที่เขียน
อยู่บนนั้นด้วยลายมือตัวกลมๆ ของเด็กผู้หญิงที่ผมน่าจะรู้จัก
แต่ใครเขียนอาจจะไม่สำคัญเท่าชื่อในกระดาษที่อ่านได้ชัดเจน
ด้วยสายตาแวมไพร์ว่า

‘เทลก้า วาเลนเซีย ปี 2 ห้อง C สายแปรรธาตุ’

เสียงอดบอเวลาเลิกคาบเรียนดังขึ้น อาจารย์คนใหม่
ถอนหายใจอย่างเสียดาย แล้วปิดสมุดโน้ตที่ร่างเนื้อหาเลกเชอร์
เอาไว้

“วันนี้คงต้องพอดีนี่ก่อนนะครับ ทุกคน”

“ว่า...เสียดายจัง” “นั่นสิชะ กำลังสนุกเลย” “ไม่เคยคิด
มาก่อนว่าการเรียนจะสนุกได้ขนาดนี้” “อาจารย์ไปอยู่ไหนมา
ตลอดชีวิตน้อยๆ ของหนูคะ” นักเรียนห้อง 2A ส่งเสียงประหวัง
เซ็งแซ่

เซลริค เรมิ่งตันกลั่นหัวเราะเต็มที่ ทั้งเพราะไม่คิดว่าเพื่อนร่วมชั้นของเขาจะเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ได้ขนาดนี้ และแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพี่ชายที่ตนรู้จักมานานอาจจะทำอาชีพครูได้ รุ่งพอๆ กับงานผู้กล้า

โครว์ วาริอัส ยิ้มหวาน พอถูกบังคับให้โกนหนวดเครา หวีผมดีๆ และสวมเครื่องแบบสมาคมผู้กล้า เขาก็ดูน่าเชื่อถือขึ้นทันตา แม้เซลริคกับโรเซเลียจะยังลบภาพเขาสวมเสื้อคลุมกางเกงย้วยๆ นอนเกาพุงในวันหยุดออกไปจากใจไม่ได้ก็ตาม

“อย่าเสียใจไปเลยครับ เราจะเจอกันอีกที่วันพฤหัสบดี มีเวลาอีกสองวันผมจะให้ที่บ้านไว้ให้หายคิดถึงแล้วกัน”

คราวนี้เสียงเฮกลายเป็นเสียงโห่ ถึงชอบเรียนก็ไม่ได้หมายความว่าชอบการบ้านเสมอไป โครว์ส่งชิตให้นักเรียน เวียนแจจจนครบ

เซลริคทำหน้าที่ที่เห็นว่าชืดขาวๆ แท้จริงแล้วเป็นกระดาษพับครึ่ง พอกางเต็มที่แล้วใหญ่กว่าที่เห็นถึงสองเท่า ข้างในพิมพ์แผนที่ภูมิประเทศมหาทวีปเซลิโอเนโซนตะวันตกไว้

“การบ้านที่ผมจะให้คือ ทุกคนต้องกลับไปทบทวนเนื้อหาที่สอนไปวันนี้ แล้วก็สรุปตำแหน่งหน้าด่านทั้งสิบสองแห่งระหว่างแดนปีศาจกับดินแดนของเรา ผมเขียนโจทย์ไว้แล้วว่าต้องระบุรายละเอียดอะไรบ้าง โจทย์อีกข้ออยู่ด้านหลังนะครับ แนะนำให้รีบทำคืนนี้เลยตอนที่ความรู้ยังสดๆ ดิดสมอง”

เสียงโห่ค่อยๆ ลดลงเมื่อทุกคนเห็นว่าการบ้านไม่ยากอย่างที่คิด

“มีใครสงสัยอะไรอีกไหมครับ” โครว์เอ่ยด้วยยิ้มพิมพ์ใจ นักเรียนหญิงหลายคนมองเขาด้วยตาเป็นประกายเหมือนได้เห็นหนุ่มในฝัน เซลริคอยากจะเตือนเพื่อนจริงๆ ว่าหนุ่มที่เห็น

ยื่นหล่ออยู่หน้าห้องนั่นนะ นอกจากอายุจริงมากกว่าหน้าตาแล้ว ยังเป็นพ่อห่วยที่มีลูกสาวอายุเจ็ดขวบคนหนึ่งด้วยนะ!

เมื่อไม่มีคำถามอีก โครว์ก็อวยพรให้ทุกคนโชคดี คาบต่อไปเป็นคาบว่างสำหรับทำกิจกรรมชมรม นักเรียนส่วนใหญ่จึงรีบเก็บกระเป๋าเพื่อจะได้ไม่ต้องแหวะมาหีบของอีกตอนพักกลางวัน

เซลริคเก็บของช้ากว่าเพื่อนเลยยังรังแกย เขาสะดุ้งเมื่อมือใหญ่ของชายหนุ่มขยี้ผมเขาแรงๆ อย่างหมั่นเขี้ยว “เรียกอาจารย์โครว์ ชิ!”

“พี่โครว์เล่นอะไรครับ...”

“ก็แหม...นายยังเรียกรัสเซลล์ว่าอาจารย์เลยนี่นา คำก็อาจารย์ สองคำก็อาจารย์ หมอนั่นต่างหากที่อายุสมกับเป็นพี่พวกนายจริงๆ” โครว์เอ่ยเสียงเล็กเสียงน้อยอย่างไม่รักษามาต

“อาจารย์เขาเป็นอาจารย์มาแต่แรกแล้วนี่อะ ผมไม่เคยรู้จักเขานอกสถาบันการศึกษามาก่อนสักหน่อย”

“ช่างปวดร้าวนัก ฉันก็แค่อยากให้นายเรียกว่าอาจารย์สักครั้ง” โครว์ทำท่าจะหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตาบ่อยๆ

เซลริคไม่ทันตอบโต้ก็ได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงกรีดกรีดของหนุ่มสาววัยรุ่น ตามด้วยเสียงรัวชัตเตอร์กล้องถ่ายภาพ เขายัดของใส่กระเป๋าแล้วรีบถอยกรูดไปอยู่ข้างๆ โรเซเลียทันที

“มาแล้ว...”

“อะไรมา” ผู้กล้าถาม และสะดุ้งสุดตัวเกือบทำกล่องซอล์กลั่นแตกเมื่อประตูห้องเคลื่อนออกจากกัน แล้วเห็นว่าข้างนอกมีนักเรียนแทบทุกสาขาและทุกชั้นปียืนอัดกันแน่นอย่างกับตามกรีตดารา

จะว่าไป...บอกว่าดาราก็ไม่ผิดนักหรอก...

“อย่าเพิ่งถ่ายภาพนะคะ ตอนนี้ยังอยู่นอกเวลางานค่า” เด็กสาวร่างบอบบางเอ่ยเสียงหวานใส เส้นผมสีนิลสลวยมัดเป็นมินิทวินเทลติดที่ติดผมรูปคางคาว เธอดูโดดเด่นเพราะสวมเครื่องแบบคล้ายทหารเรือสีกรมท่าและกระโปรงสีขาว

“เซลริค! ฉันมาทันใช่ไหมเอ่ย” เด็กสาวยิ้มแป้นแล้วโผล่เข้ากอดคอเขา เรียกเสียงฮือฮาจากฝูงชนได้ทันตา โครว์อำปากค้ำ เซลริค เรมิ่งตัน น้องชายตัวน้อยดวงอับของเขามีสาวแปลกหน้าเข้ามากอด!

“พี่โครว์อะ คือว่ามันไม่ใช่อย่างคิดนะครับ” เซลริครีบอธิบาย วิโนว่าคงแขนเขาไว้ข้างหนึ่ง เธอสบตากับโรเซเลียซึ่งพยักหน้าให้เหมือนรู้จักกัน แผลกแสะ โรเซเลียไม่หึง ทำอย่างกับเห็นวิโนว่าเป็นสัตว์เลี้ยงหรืออะไรสักอย่างทีเกาะเกาะเซลริคเท่าไรก็ไม่ถือสา

พอมองเลยออกไปนอกห้องและเห็นกลุ่มนักเรียนหญิงที่ถือถุงขนมสีหวานยืนจ้องตากับสองสาวเหมือนจะฆ่ากันโครว์ก็ถึงบางอ้อ สองสาวไม่ตีกันเพราะมีศัตรูร่วมกันนี่เอง...

สองสามวันที่ผ่านมาเขาเห็นกับตาแล้วว่าเซลริคก็เป็นเซเล็บที่ป๊อปปูลาร์ไม่เบา ในฐานะหนุ่มน้อยน่ารัก กระแสนิยมยิ่งแรงขึ้นอีกเมื่อไปโชว์มุมเทในงานกีฬา

“ฉันเอาขนมมาให้เซลริคคะ” “ฉันก็มีพุดดิ้งทำเองเลยนะคะ”

เซลริคยิ้มบางๆ แทนที่จะรับของขวัญเดี๋ยวนั้น เขากลับหันไปมองเด็กสาวผมสีชมพูเหมือนจะถามความเห็นเธอผู้เป็นแฟนตัวจริง โรเซเลียเอียงคอพลางเอ่ยว่า “รับไว้อย่าให้เสียหน้าใจเขาสิ”

เซลริครับของขวัญทีละชิ้น แต่มีรุ่นพี่ปีสามผมเปียคน

สุดท้ายที่หลังวางถุงคุกกี้นมือเขาแล้วก็จับมือเขาไม่ยอมปล่อย
 “ในสนามแข่งแอร์โรเตอร์เธอสุดยอดมากเลย ฉันใจเต้น
 เลยนะ มือนุ่มจัง ฮีๆ”

“เอ่อ...” เซลริคอยากจะชักมือหนี แต่ไม่ต้องขยับเอง
 วิโนว่าก็เฉาะสันมือแยกมือเขากับรูนพีจากกัน ถุงขนมลอยมา
 ตกในมือสาวน้อยต่างสถาบันพอดี

“ดูแต่ตามืออย่างต้อง ฉันไม่ยอมรับมือที่สามมือที่สี่อีก รู้
 ไหมคะ”

“พูดอะไรของเธอ” รูนพีทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่จุดหมายที่
 แท้จริงคือการลองจับเซลริคจริงจัง การได้พิชิตม้ามีดงานกีฬา
 และประธานชมรมดาวรุ่งพุ่งพวยทำตำแหน่งหนุ่มน้อยหน้าตา
 น่ารักเป็นเกมที่ทำหายสุดๆ

“อยากไม่รู้ไม่ชี้ก็ตามใจยะ” วิโนว่าสะบัดหน้าหนี แล้ว
 ดันตัวเซลริคไปหลบข้างหลังเธอราวกับตนเป็นบอดีการ์ด

“หน้อย! ยัยเด็กน้อยนี่” รูนพีชักจะโมโห เลยกมือขึ้น
 หมายถึงเล่นงานอีกฝ่าย ทว่ามือข้างนั้นกลับถูกมือของคนอื่น
 ยึดไว้กลางอากาศ

“ลงไม้ลงมือกับคนอื่นไม่ดีนะครีบ ท่านประธานของผม
 อาจจะถูกจารุนแรงเกินไป แต่ก็ไม่ได้ทำให้คุณมีสิทธิ์ใช้กำลัง”
 เสียงทุ้มนำฟังลอดจากริมฝีปากเรือสีเลือดของเด็กหนุ่มสวม
 เครื่องแบบสีกรมท่า เขามีผมสีขาวย ใบหน้าตกรกระ สวมแว่นตา
 ครึ่งวงกลม ดวงตาหางตาตกเป็นสีน้ำตาลอ่อน หน้าอาจจะ
 ไม่หล่อสะดุดตาแต่มาดดีไม่เบา

“ปล่อยนะ”

“เชิญตามสบายครับ...รบกวนทุกๆ คนไปพักผ่อนด้วยนะ
 ครับ เรายังอยู่ที่นี้อีกนาน ค่อยแวะเวียนมาพบกันเรื่อยๆ ก็ยัง

ได้” หนุ่มแวนหัวหงอกแสดงทักษะมัดคุเทศก์อย่างมืออาชีพ สมกับที่เรียนสายโบราณคดี ฝึกงานเป็นภัณฑารักษ์ และหาลำไฟเป็นไกด์ แต่ตอนนี้ราศีเลขาราชการสภานักเรียนวิทยาลัย สตาเรียจับมากที่สุด

เซลริคถอนหายใจโล่งอกเมื่อนักเรียนยอมแยกย้ายกันไปเกือบหมด โครว์ยักคิ้วล้อเลียนเขา “แหม...ชีวิตวัยรุ่น สดใสจริงๆ แนะนำเพื่อนใหม่ของนายหน่อยสิเซลริค”

“อ้อ ครับ...” อดีตจอมมารวางกระเป๋าบนเก้าอี้แล้วผายมือไปทางวิโนว่าซึ่งยังเกาะแขนเขาหนีบราวกับติดกาว

“คนนี่คือ วิโนว่า โฟซาร์ส ประธานนักเรียนวิทยาลัย สตาเรีย ส่วนทางนั้นคือ คุณไวท์...วิท...เอ่อ...วิทอะไรนะอะ”

“วิทเทกเกอร์ มาโลน อาโรเวย์ครับผม แต่ไวท์ก็พอแล้วละ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ คุณโครว์ วาริธัส”

ไวท์เขย่ามือทักทายโครว์อย่างเป็นมิตร “เรามาที่ฟอร์นเบิร์กตามโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียนที่สัญญาไว้ในมหกรรมกีฬาครับ”

“อ้าว? ไม่ใช่ว่าแข่งไม่จบเลยไม่รู้ผลหรือหอรอ” โครว์ซังกง

โรเซเลียอธิบายว่า “ค่ะ ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่อาจารย์ผอ. ทั้งสองคนคุยกันเองแล้วตกลงว่าจะคงสัญญาไว้ ในเมื่อผลชี้ขาดไม่ชัดเจนเลยเอาคะแนนแข่งขันนัดมิตรภาพอย่างอัศวินบนหลังม้ามารวมด้วย ฟอร์นเบิร์กเลยชนะค่ะ แต่โครงการแลกเปลี่ยนหนึ่งปีลดเหลือหกเดือนแทน”

“หลังหกเดือนฉันก็จะแวะมาอีก” วิโนว่าเอ่ยเสียงระรื่น

“ตามสบายค่ะ” โรเซเลียไม่สะอึกสะเทือน

โครว์คงสนใจคุยกับเด็กๆ ต่ออีกนานหากไม่ใช่เพราะ

โรเซเลียหันมาเตือนเขาว่า “ถ้าไม่รีบกลับไปห้องพักครูจะไม่ทันประชุมนะคะ”

“เหวอ! จริงด้วยมีประชุมครูตอนสิบเอ็ดโมงนี่นา ขอบใจนะโรเซเลีย เซลริคอยู่ห่างๆ ปัญหาไว้นะ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ วิโนว่า ไวท์” โครว์พูดเร็วเร็ว แขนแข็งแรงคว่ำกระเป่าเอกสาร แล้ววิ่งจืดออกนอกห้องด้วยความเร็วแสง แ่วเสียงอาจารย์สักคนตะโกนดังกังว่า “คุณโครว์ครับ ห้ามวิ่งบนระเบียงนะครับ!”

เซลริคส่ายหน้า “เป็นอย่างนี้ตลอด”

“เราก็ไปกินเถอะครับ ท่านประธาน คาบคหกรรมจะเริ่มแล้วนะครับ” ไวท์เตือนนายสาวทั้งที่ตัวเองก็น่าจะมีเรียนเช่นกัน

“ซี...เสียดาย” วิโนว่ายอมปล่อยมือจากเซลริค แต่ไม่วายทั้งทำยว่า “เจอกันตอนค่าๆ นะคะ เซลริค”

“อ้อ บ้ายบาย” เซลริคโบกมือให้เธอ เทพธิดาสินีกับองครักษ์สีขาวยของเธอเดินหายลับตาไปแล้ว เขาถึงมีเวลารวบรวมขนมใส่ถุง คินนี่ทำทางเพื่อนบ้านของเขาจะอิมหน้ากัน ถ้วนหน้า

มีคนทำขนมมาให้เขาก็อยากกินเองอยู่หรอก แต่ของมันเสียได้ กินเองหมดก็ไม่ไหว เขาเคยบอกสาวๆ กลุ่มนั้นแล้วพวกเธอคงไม่ว่าอะไรมัง

“วันนี้ห้องชมรมจะถูกบุกอีกไหมนะ” เซลริคถามลอยๆ

“ไม่แน่” โรเซเลียหัวเราะ เมื่อเห็นคนรักถอนหายใจอย่างปลงตก เซลริคไม่เคยสบายใจที่มีผู้กล้าคนอื่นนอกจากโครว์กับรัสเซลล์เฉียดกรายเข้ามาใกล้ แต่ตอนนี้เจอบ่อยจนเริ่มชิน

“ทำการบ้านให้เสร็จแล้วตอนค่าๆจะได้มีเวลาว่างดีไหม”

โรเซเลียเสนอ เซลริครับไว้อย่างยินดีจนยิ้มแก้มแทบปริ “อ้อ!

ว่าแต่ตอนคำจะไปไหนหรือ”

“ได้ยีนว่าในเมืองเริ่มมีโปรโมชันฤดูใบไม้ร่วง อยากจะไปดูพวกผ้าพันคอ ถุงมือกับแจ็กเก็ตใหม่หน่อย เราจะได้ไปใช้บัตรลดราคาร้านขนมที่นายชอบด้วย”

“โอ้! ดีเลย ฉันรีบทำให้เสร็จๆ ดีกว่า” เซลริคคิดถึงแต่พุดดิ้งเมเปิลเทนเดอร์ รสชาติของฤดูใบไม้ร่วง จนลืมไปสนิทว่าเขาควรซื้อผ้าพันคอใหม่สักผืน ในเมื่อผืนเก่าหล่นลงแม่น้ำไปเมื่อปลายปีที่แล้ว

หนุ่มตัวเล็กลื้ม แต่แฟนสาวข้างๆ จำได้ ผ้าพันคอที่โรเซเลียอยากไปซื้อก็ของเซลริคนั่นแหละ...

ก่อนจะก้าวออกจากห้อง ‘คู่มือประหลาด’ ที่อัปเปลเวลเป็น ‘คู่มือประหลาดแห่งฟอร์นเบิร์ก’ อย่างเป็นทางการก็ได้ยินเสียงประกาศจากลำโพงที่น่าจะดังไปทั่วทุกตึกในวิทยาลัย

“เทลก้า วาเลนเซีย เทลก้า วาเลนเซีย โปรดมาพบแขกที่ห้องประชาสัมพันธ์ด้วยค่ะ...เอ่อ...นี่เป็นรหัสแดงนะคะ”

ประชาสัมพันธ์สาวเสียงเหมือนไม่ค่อยมั่นใจประโยคสุดท้ายของตนเองนัก เซลริคและโรเซเลียก็ประหลาดใจ ร้อยวันพันปีจะได้ยินว่ามีแขกมาพบนักเรียนสักทีหนึ่ง มีเรื่องอะไรหรือเปล่านั้น

เซลริคสองจิตสองใจว่าจะแอบเดินไปดูที่ห้องประชาสัมพันธ์ดีไหม ในเมื่อเขากับโรเซเลียก็ต้องลงไปชั้นล่างเพื่อไปห้องชมรมอยู่แล้ว

“เซลริค! ดิจังที่เธอยังไม่ไปไหน” อาจารย์มัวร์ที่สอนวิชาคณิตศาสตร์เดินเร็วๆ มาหาเขาพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่ง “อาจารย์ ผอ. ฝากมาจ๊ะ ที่แนบมาข้างหลังคือรายการเอกสารที่ชมรมวารสารอยากได้ประกอบคอลัมน์เล่มถัดไป รีบกวนเร่ง

หาให้ได้ไหมจ๊ะ”

ขอร้องกันตรงๆ แบบนี้เขาจะปฏิเสธได้ยังไง เซลริค พยักหน้ารับคำ และตรงไปที่ห้องชมรมทั้งที่ยังไม่สบายใจนัก ตอนที่เดินพ้นหัวมุมตึก โรเซเลียสะกิดเขาเบาๆ

พอเงยหน้าก็เห็นร่างของใครคนหนึ่งเดินผ่านไปทางห้องประชาสัมพันธ์ แม้จะเดาบุคคลจากชายาวๆ ไม่ได้ แต่ร่วมกันรังสียูวีสีด้ามะเมื่อมเป็นยิ่งกว่าหลักฐานชัดตัวอย่างดี

ไหล่ของเซลริคคลายตัวลงเมื่อสบายใจที่มีใครบางคนกังวลและตัดสินใจตามไปคอยระวังหลังให้เทลก้า โรเซเลียบีบมือเขาเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอก ถ้ามีอะไรเรารู้เทียบก็บอกเองละ”

“อ้อ! ว่าแต่จดหมายอาจารย์ ผอ. เขียนอะไรไว้นะ”

เซลริคเปิดซองจดหมายสีเขียวอ่อนอบกลิ่นหอมฟุ้ง เขาแทบจะหน้าคะมำเมื่อเห็นตัวหนังสือบนการ์ดสวยงามข้างใน

“ร...โรส คำนี้เราไปขอขบิ๊งไม่ได้แล้วละ”

“?”

เซลริคถอนหายใจ แล้วพลิกหน้าการ์ดซึ่งเขียนด้วยลายมือเล่นหางแบบโบราณด้วยหมึกสีทองอร่าม เนื้อความไม่กี่ประโยคแจ่มชัดเจนว่า

‘คำนี้เรามาทานดินเนอร์กันนะจ๊ะ ชมรมวิจัยจอมมาร มาให้ครบละ’

มีสิ่งที่คล้ายกับรูปหัวใจระยิบระยับหลายดวงที่ทำย ข้อความ แต่เซลริคเมินมันเสีย โรเซเลียมองการ์ดเงิบๆ ผิดหวังนิดหน่อย แต่รู้ว่าอาจารย์ ผอ. คงไม่เรียกถ้าไม่มีเหตุสำคัญ

“ไว้มะรินนี่ค่อยไปขอขบิ๊งก็ได้นะเซลริค แต่ต้องรีบบอกให้ทุกคนรู้ล่วงหน้า”

“อือ...” เซลริคครางเสียงหมดแรง เรนฟอร์ดกับเพรย์มีนัดแข่งวอลเลย์บอลกระซิบมิตรกับชมรมกีฬาชายหาด เคย์เลนกับซิโตรเนลาก็เหมือนจะนัดเคี้ยวยารักษาหวัดทันใจด้วยกัน ไอรีนคงมีแผนค้าขายตามเคย และอัชราเอลที่ยุงจะตายอยู่แล้วยังคงไม่อยากจะเปลี่ยนแผน แต่ทำยังไงได้...

“เฮ้อ...ยังงั้นหน้าที่การแจ้งข่าวก็เป็นของประธานชมรมนี่นา” เซลริคถอนหายใจ แล้วกดปุ่มที่เข็มกลัดสื่อสาร เตรียมกระจายข่าวที่รู้ว่าจะสั่นคลอนแผนการในค่าคืนแสนสงบของทุกคน

ทำไมโลกถึงโหดร้ายกับเขาอย่างนี้...

อัชราเอลคิดอยู่ตลอดเวลาที่ยืนรอเพื่อนร่วมชมรมมาสมทบที่หน้าอาคารอำนวยการ เขายังมีเอกสารอีกสามตั้งรออ่านและอนุมัติ มีโครงการชมรมต้องร่าง สิ่งเดียวที่เป็นความขุ่นขึ้นหัวใจของเขาคือ ตัวฟรีเมียมสเด็กที่ใช้ได้แค่วันนี้เท่านั้น เขาคิดว่ามันจะเป็นรางวัลแต่ความเหนื่อยล้าของเขา แต่เขาต้องบอกلامันเสียแล้ว เมื่ออาจารย์ ผอ. เชิญตัวสมาชิกชมรมทุกคนมารับประทานอาหารเย็น ณ ที่พักผ่อนตัวของเธอ

เรนฟอร์ดกับเพรย์มีท่าทางผิดหวังที่ไม่ได้ไปแข่งวอลเลย์บอลกระซิบมิตร ซิโตรเนล่าหงอยไปถนัดใจเมื่อต้องเลื่อนนัดเคี้ยวยาไปถึงปลายสัปดาห์ เซลริคท่าทางเกร็งๆ ขณะที่โรเซเลียระแวดระวังเช่นเดิม

คนที่อัชราเอลคิดว่าแปลกคือ เทลก้าและเอรุเทีย ปกติเทลก้าพูดเก่ง แต่วันนี้เธอดูเงียบๆ พิกิลและเอาแต่เหม่อตาลอยเหมือนยังคิดอะไรไม่ตกตลอดเวลา ทางด้านแวมไพร์มั่งสวิรติดูเฉยๆ เหมือนปกติแต่ใจลอยบ่อยทีเดียว เกิดอะไรขึ้นหรือ

เปล่านั้น

ข้อสงสัยของอัชราเอลคาอยู่เช่นนั้นจนมีเพื่อนบ้านชุดตามมาเชิญพวกเขาเข้าไปในอาคารอำนวยการ และกดลิฟต์ให้ขึ้นตรงไปยังชั้นพักอาศัยของอาจารย์ ผอ.

เซลริค เรมิ่งตันเคยเห็นด้านในอาคารอำนวยการมาบ้างแล้วตอนที่ใช้แสดงโชว์คอลเลกชันสมบัติในงานวัฒนธรรมฯ แต่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าชั้นที่สี่ของอาคารที่เขาเคยคิดว่าคงเป็นห้องทำงานหรือห้องสมุด แท้ที่จริงแล้วเป็นห้องชุดสุดหรูที่มีอาจารย์ ผอ. ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว

ห้องรับประทานอาหารของอาจารย์ ผอ. เป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาว เพดานสูงห้อยโคมทองเหลืองโบราณเปี่ยมมนตร์ขลัง เตามังสะอาดสะอาดด้านตกแต่งด้วยเถาวัลย์ปลอมโทนสีส้มแดงเข้ากับฤดูใบไม้ร่วง ผ่น้ำสีทองเข้มๆ คุนน้ำเกรงขาม

โต๊ะอาหารทอดยาวเกือบตลอดแนวห้องมีเก้าอี้ด้านละสิบตัว ชมรมวิจัยจอมมารมีสมาชิกเพียงสิบคน อาจารย์ ผอ. จึงสั่งให้ใช้โต๊ะแค่ครึ่งเดียว พวกเขาไม่มีสิทธิ์เลือกที่นั่งเพราะเพื่อนบ้านหรือบอดี้การ์ดของอาจารย์ ผอ. วางป้ายกระดาษระบุชื่อของแต่ละคนไว้แล้ว

เคยเล่นซึ่งเป็นญาติกับอาจารย์ ผอ. นั่งติดเธอด้านขวาข้างซ้ายของอาจารย์ ผอ. เป็นอัชราเอล เซลริคนั่งติดกับอัชราเอลและโรเซเลีย เขาไม่ชอบที่นั่งตัวเองเลย โดยเฉพาะเมื่อแจกันดอกไม้บังทัศนวิสัยไปเกินครึ่ง

มื้ออาหารเริ่มด้วยออร์เดิร์ฟสุดหรูที่ถึงขนาดทำให้หน้าบูดเป็นก้นของอัชราเอลวิวัฒนาการกลับมาเป็นหน้าหล่อๆ เหมือนเดิม พออาหารอร่อยเข้าปากและอาจารย์ ผอ. เริ่มนินทาร์สเซลล์ บลัดไนด์บรรยากาศเกร็งเขม็งก็ผ่อนคลายทันที

อย่างกับใช้เวทมนตร์

“ฉันเจอรัสเซลล์ครั้งแรกตอนทำภารกิจของสมาคม เขาอายุแค่สิบห้า แต่เก่งมากเลย เจอกันครั้งที่สองก็อีกหนึ่งปีถัดมาที่คลับเฮาส์ผู้กล้าตอนที่ฉันแวะไปตีมะอะไรอุ่นๆ กับเพื่อน พวกเขาเห็นรัสเซลล์แต่งตัวเป็นอาจารย์หรือผู้กล้าแล้วรู้สึกวุ่นๆ ที่จริงเขาสวมชุดพ่อบ้านขึ้นมากเลยนะ ยิ่งตอนรวบรวมเรียบบร้อย สาวแก่แม่่ม่าย ชายเหนือชายหลงกันเป็นพรวน ทางคลับเฮาส์ต้องออกบัตรคิวให้รอเขาเสิร์ฟอาหารเชียวละ เดียวนี้ยังมีแต่คนถามถึงเลย”

เซลริคเลิกคิดไปพลางว่า นี่คงเป็นที่มาของข่าวลือที่ว่า รัสเซลล์เป็นโฮสต์ในตำนาน เขาฟังอาจารย์ ผอ. เพลินไปหลายสิบนาที กระเพาะเต็มแน่นไปด้วยอาหารเลิศรส แล้วจู่ๆ อลิสันเซลฟอน มอรรีแกนก็เข้าประเด็นสำคัญโดยไม่ทันให้ใครตั้งตัว

เซลริคเกือบพ่นน้ำมะนาวออกจากปากเมื่ออาจารย์ ผอ. เปรยยิ้มๆ ว่า “พวกเธอคงรู้อิฉันว่าอดีตจอมมารฟื้นคืนอำนาจแล้ว”

ทั้งห้องเงยบสนิทรากับป้าช้า บรรยากาศห้องอาหารซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาสลายสิ้น แม้แต่อาหารบนจานก็ดูไม่ยั่วน้ำลายเท่าเมื่อก่อนอีกแล้ว

“เป็นชมรมวิจัยจอมมารที่ตามข่าวลือถึงฟริกถึงซิงเสียอย่าง ไม่มีทางไม่รู้หรอก จริงไหมจ๊ะ” รอยยิ้มของหญิงชราอดีตผู้กล้าทำให้ทุกคนเสียสันทันทั้งที่เธอไม่มีเจตนาร้ายใดๆ เลย

“อาจารย์เรียกพวกผมมาทานอาหารค่ำด้วย ต้องการจะคุยเรื่องอะไรเป็นส่วนตัวหรือครับ” ท่านประธานหมาป่ารวบรวมความกล้าเอาตัวเองเป็นหน้าไฟก่อนที่เพื่อนซึ่งกำลังตกใจคนอื่นจะหลุดพิรุณ

“อยากจะได้มันนะ” อาจารย์ ผอ. ประสานสองมือเข้าด้วยกันบนโต๊ะ “ชมรมวิจัยจอมมารมีมนุษย์อยู่หลายคน ถึงจะลงทะเลเบียนถูกต้องก็ยิ่งถูกจับตามองเป็นพิเศษ พวกเรารู้อยู่แล้วว่าเคยเล่นเป็นปีศาจหิมะ ไอรีนเป็นแม่มดที่เดินทางมาเรียนและทำการค้าที่นี้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ชิโตรเนล่าก็เป็นลูกครึ่งเดรียอาด ฉันขอโทษนะจ๊ะที่แอบดูผลสอบวิชาพฤกษศาสตร์ของเธอ แต่เธอมีพลังของนางไม้จริงๆ ไซ้ใหม่”

ชิโตรเนล่าพยักหน้าอย่างอายๆ อาจารย์ ผอ. ยิ้มบางเบา “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรที่จะไม่แจ้งว่ามีพลัง ยังไงเธอก็มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนแล้ว ส่วนเรนฟอร์ดให้เตรียมใจไว้ เธออาจจะถูกเรียกสอบสวน”

“เฮ้?” เรนฟอร์ดอุทาน แล้วหน้าม่อลงเมื่อนึกได้ว่าตัวเองก็มีชนักอันบ่อเรอคาหลัง “เรื่องไฟโรลุนาติกไซ้ใหม่ครับ”

“ถูกต้อง ผู้กล้าบางคนสงสัยว่าเธอมีพฤติกรรมก้าวร้าวไหม ฉันรับรองไปตามจริงแล้ว แต่พวกเขาอยากรู้ใจอยู่ ถ้าถูกเรียก แค่อตอบคำถามไปตามตรง หากถูกล้วงเรื่องส่วนตัวมากๆ ก็บอกไปว่าเรื่องส่วนตัวขอไม่ตอบ พวกสายวิจัยอยากสอบถามคำว่าเธอหายจากไฟโรลุนาติกได้อย่างไร”

อ้อ...เพราะไอ้หมาป่าหยังบางตัวยอมเสียศักดิ์ศรีกลายเป็นผู้หญิงที่ผมหลงรัก แล้วซ็อกผมออกจากการถูกไฟตัวเองครอบงำครับ

จะบอกแบบนี้ได้อย่างไรเล่า! สมองเรนฟอร์ดแทบจะระเบิดคาที่ไปตรงนั้น ส่วนอัสราเอลชบگرامแน่นจนเป็นสันนูนก่อนจะสัญญากับตัวเองว่าเขาจะต้องหาเวลาเต็มพบกับเรนฟอร์ดเสียก่อนว่าต้องเซนเซอร์ชื่อเขาออกไปให้หมด

อาจารย์ ผอ. แจกจ่ายรอยยิ้มอ่อนโยนอย่างผู้ใหญ่ที่

ฟังพาอาศัยได้ “คนที่ฉันอยากจะเตือนจริงๆ มีเท่านี้ ต้องรบกวนคนอื่นๆ ช่วยดูแลพวกเขาด้วย ผู้กล้าและนักล้ามีทั้งที่ดีและไม่ดี อาจจะมีคนพยายามสร้างผลงานด้วยการกุเรื่องป้ายความผิดได้ ขอให้ระวังตัวมากๆ อย่าไว้ใจคนที่ไม่รู้จักได้ง่ายๆ ละ”

เซลริคหันมองเคย์เลนที่ยังคงดูเหม่อๆ อย่างเป็นห่วง ท่าทางเขาคงต้องคอยจับตาดูเจ้าไอติมให้ดีๆ แล้ว คนอื่นเขาเชื่อว่าคงไม่มีใครยอมโอภาปราศรัยกับคนที่รู้จักอย่างหมดไส้ แต่เคย์เลนเพิ่งเรียนรู้การเข้าสังคมและอาจจะมีทัศนคติในแง่บวกมากไปหน่อยกับการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับคนรอบข้าง

อีกอย่าง...ตอนที่อดีตจอมมารทรราชไร้พ่ายปรากฏตัวที่เฟลเกนครีก รูปการณ์เอนเอียงไปทางอดีตราชาปีศาจออกโรงเพื่อช่วยปีศาจหิมะและมังกรแบล็กไวเวอร์น ไม่มีใครรู้รายละเอียดเพราะเหล่าปีศาจหิมะให้การตรงกันถ้วนทั่วทุกคนว่าทรราชไร้พ่ายทำทุกอย่างไปเพื่อตอบแทนที่พวกเขาดูแลผืนนิกมังกรดำเป็นอย่างดี

แม้ข้ออ้างที่ว่าจะได้ผลกับคนส่วนใหญ่ แต่ส่วนน้อยก็เริ่มระแวงว่าปีศาจหิมะที่เป็นกลางไม่ยุ่งกับสงครามมาตลอดกำลังจะเลือกข้างทรราชไร้พ่าย

ตำแหน่งของเคย์เลนทั้งในฐานะบุตรชายของผู้นำเฟลเกนครีก และญาติจักรพรรดินีแห่งฟอร์นเบิร์กทำให้สุ่มเสี่ยงที่จะตกเป็นเป้าหมายจากทั้งฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างและฝ่ายแดนปีศาจ

งานนี้เจ้าไอติมเป็นเป้าหมายชั้นอ่องที่ใครๆ ก็อยากสอยครวเคราะห์ของนายแล้วเพื่อนเอ๋ย...

“เซลริค เรมิงตัน ผากเคย์เลนด้วยนะจ๊ะ” อาจารย์ ผอ.

หันมายิ้มหวานเปล่งอรานางฟ้าให้เขา

อดีตจอมมารแสบตา แต่หันหนีไม่ได้จึงต้องรีบพยักหน้ารับ ถึงแม้ไม่มีใครบอกเขาก็ไม่ปล่อยให้ใครพรากเพื่อนหมายเลขหนึ่งไปจากเขาอยู่แล้ว! บริวารดีๆ ไม่ได้หากันง่ายๆ เพื่อนสนิทยิ่งหายากกว่านั้นอีกหลายเท่าตัว

บรรยากาศดีๆ กลับมาเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น พวกเขาจับประธานอาหารคาวหวานจนครบ (อาจารย์ ผอ. ใช้เส้นสายสั่ง ‘ออตมันด์รีม’ พุดดิ้งสามสีสุดหายากเพื่อเอาใจเซลริคโดยเฉพาะ) หลังจากพุดคุยกันอีกไม่มาก ทุกคนก็ได้ลงลิฟต์กลับมาอยู่บนพื้นถนนลาดยางอย่างที่คุณสามัญควรจะเป็นอีกครั้ง

“อิมดีจังเลยคะ” ซิโตรเนลายิ้มสุขใจ เธอไม่ต้องออกค่าอาหารค่าเองจึงเหลืองบไปซื้อเมล็ดพืชและอื่นๆ ได้อีกหลายถุง เพรย์หาวหวิดๆ พลังแหยไอรินว่า “ให้ผมตามไปพิทักษ์คุณไหมครับ เห็นพวกผู้กล้ากับนักล่าสนใจคุณเอาเรื่องเลยนี่ครับ”

“ไม่ต้องค่ะ ดิฉันดูแลตัวเองได้ พวกเขาเป็นลูกค้า กรุณาอย่ามาขัดขวางการทำกำไร”

“เย็นชาถึงชั่วหัวใจจริงๆ เลย” เพรย์เอ่ยทิ้งใบหน้าหล่อเหลา เพื่อนยิ้มจนหลายคนเริ่มสงสัยว่า ไนต์แมร์แค่ชอบสนุก หรือที่จริงเขาเป็นมาโซคิสต์ชอบถูกไอรินเหน็บเจ็บๆ รายวัน

เรนพอร์ตเกาหัวแล้วถามอัสราเอลว่า “นายมีเวลาใช้ปะคือแบบว่าเราน่าจะต้องคุยกัน”

“ผมให้คุณห่านาที่ เจอกันหลังอาบน้ำ เตรียมกระดาศกับปากกามาจดโพยด้วย ห้ามสาย ไม่งั้นผมจะเข้านอนทันที” หม่าป่าหนุ่มขยับแว่นเคร่งขรึม

“ครับๆ ไม่สาย ขอบใจนะอัชราเอล ฉันรู้ว่านายฟังหา
ได้” เรนฟอร์ดหัวเราะเสียงใส อัชราเอลรีบเดินลงส้นนำหน้า
ไปก่อน เวลาถัดกันรับมีอง่าย เขาชินเสียแล้ว แต่เวลาไอลิง
หัวแดงมันชมอย่างแสนจริงใจปราศจากความอับอาย เขาไม่รู้
จะทำหน้าอย่างไร

เซลริคเดินคุยกับโรเซเลีย เคย์เลน และเอรูเทียเพลินจน
กระทั่งเดินมาถึงหัวมุมถนนที่มองเห็นหอพักนักเรียนอยู่ไม่ไกล
หนุ่มร่างเล็กสังเกตเห็นวันนี้คนที่ปกติจะร่าเริงเกินหน้าเกินตา
ชาวบ้านดูเจี๊ยบผิปกติ

“เทลก้า มีเรื่องอะไรรีเปล่าครับ” เซลริคทักดังๆ ทันที
เทลก้าที่เหม่อมองฟ้าสะดุ้งโหยงแล้วรีบกลบเกลื่อนด้วย
ยิ้มแห้งๆ “ไม่มีฯ ฉันแค่อยากกินกาแฟนะ วันนี้ยังไม่ได้ดูดสัก
จิบเลย”

ทุกคนมองสาเหตุที่ทำให้เทลก้าผู้มีความเป็นส่วนตัว
ประกอบในเลือดต้องซึมเศร้า แวมไพร์หนุ่มที่ยังอยู่ในภาค
คุณชายเบะปากนิดๆ อย่างไม่พอใจที่ถูกกล่าวหา “หาเวลากับ
ที่สถานที่ลับตายากนะครับ ทนๆ เอาหน่อยเถอะ”

“แต่ฉันจะไม่ไหวแล้วนะ เอรูเทีย” เทลก้าทำเสียงออกอ่อน
พลงเดินสายสะโพก ยกเรียวแขนโอบรอบคอชายหนุ่มด้วย
ท่าที่จริงจังยั่วโมโห

เอรูเทียขมวดคิ้ว เธอยั่วเขาสำเร็จ แต่ไม่ใช่ยั่วโมโหหรือ
ความภาคภูมิใจในวีถีสงบของมังสวิวัติแทบจะหมดสิ้นไปแล้ว
เพราะลำคอหนุ่มและเรียวขาเตะตาของเจ้าหล่อน ถึงอย่างนั้น
เขาก็รู้ว่าเธอแค่ล้อเล่น เทลก้ารู้ดีว่าสถานการณ์ปัจจุบันเสี่ยง
มากสำหรับเธอเช่นกัน

นักสู้ได้ร่วมจุมมีอันเด็ดสาวไปที่ตู้กดเครื่องดื่ม แล้วกด

กล่องกระดาษกล่องหนึ่งส่งให้เธอ เทลก้าอ่านฉลากแล้วแหวัดใส่เขาทันที “นมรสกาแฟเนี่ยนะ ไม่เอา! มันของเก้! นายคิดว่าฉันเป็นเด็กประถมหรือ”

“ทนนๆ เอาหน่อยสิ คิดว่าคุณลำบากอยู่คนเดียวหรือไง” เอรูเทียหน้าหงิก แล้วหยอดเหรียญอีกสิบบกว่าเหรียญเพื่อกดน้ำกระป๋องให้ตัวเองถึงหกกระป๋อง เซลริคยกมือปิดปากไม่ให้ตัวเองหัวเราะ

เอรูเทียกदन้ามะเขือเทศจนเต็มอ้อมแขน

พอเห็นสภาพเขาแล้วเทลก้าก็คงโวยวายไม่ออกอีก แวมไพร์มังสวิรัติน่าทางจะเข้าสู่ช่วงถือวิถีมังสวิรัตินะเวลสูงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน...

เทลก้าเผยยิ้มอ่อนๆ ให้ชายหนุ่มที่ควรจะเป็นศัตรูตามธรรมชาติของเธอ “ไม่แกล้งแล้ว ฉันรู้ว่าเราต้องอดทนทั้งคู่แหละ ไว้เจอกันนะเอรูเทีย ขอฉันไปนอนกินนมรสกาแฟก่อนละ ถ้าอร่อยพรุ่งนี้จะมาขอให้กดให้อีก”

“ใช้เงินตัวเองสิครับเทลก้า”

“ไม่มี!”

“หา?”

“ฉันจะใช้กदन้ามะเขือเทศให้นายไป ฟอคนตะกละ”

เทลก้าแลบลิ้นปลิ้นตาให้เอรูเทีย แล้ววิ่งปร้อหายไปพร้อมกับเสียงหัวเราะอย่างมีชัย มีเทลก้าเป็นคู่หูทำทางจะลำบาก ยิ่งถ้าสนใจเธอในฐานะผู้หญิงด้วยก็ยิ่งเห็นเส้นทางอันเต็มไปด้วยขวากหนาม เซลริคมองเพื่อนด้วยสายตาเกือบจะสงสาร ขณะที่เจ้าเคย์เลนยกมือวางบนบ่าเอรูเทียพลางบอกว่า

“ลำบากน้าคุณะครับ”

“ผมตกต่ำถึงขนาดที่ต้องให้เจ้าชายไอศกรีมมาหวังชะ

แล้ว” แวมไพร์หนุ่มแทบจะลงไปนั่งจ้องเขี่ยทรายข้างทาง

พวกเขาเดินมาจนเกือบถึงหอพัก โรเซเลียก็ถามสิ่งที่เซลริคค้นปากอยากถามออกมาดังๆ “วันนี้ตอนตามเทลก้าไปห้องประชาสัมพันธ์ เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

ดวงตาสีสนิมเบิกกว้าง ก่อนจะกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว แวมไพร์หนุ่มแยมยิ้มสุภาพแล้วบอกสั้นๆ ว่า “ไม่มีนี่ครับ ก็แค่คนรู้จักอยากจะทำบาทบาทเทลก้าไปช่วยงานเหมือนเคย ถึงหอแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ ต้องเอาน้ำมาเช็ดเท้าไปอุ่นใส่กระติกสักหน่อยจะได้ร่อยขึ้น”

เอรูเทียปลิกตัวอย่างแนบเนียนแล้วหนีขึ้นหอพักไปก่อน เคย์เลนคิดว่าฝ่ายนั้นคงหิวต้องตีม้ำมาเช็ดเท้าทดแทนเลือดบางทีน่าจะหายาบำรุงเสริมธาตุเหล็กให้แวมไพร์กินด้วย เอรูเทียปกปิดเผ่าพันธุ์ที่แท้จริงของตนเป็นความลับ เมื่อมีผู้กล้าอยู่ในวิทยาลัยมากมายจึงสั่งซื้อเลือดจากไอรินลำบาก

“ขอไปเอาผ้าปูที่นอนจากห้องซักรีดก่อนนะ” เคย์เลนบอกเซลริคกับโรเซเลีย คู่รักตามไปรอเขาถึงหน้าห้องซักรีด

ระหว่างที่เคย์เลนยื่นหางตัวให้เจ้าหน้าที่ห้องซักรีด เซลริคก็เปรยขึ้นกับโรเซเลียเบาๆ ว่า “เมื่อกี้โกหกสินะ...ทั้งเอรูเทียทั้งเทลก้าเลย”

ดวงตาสีแอมethystมองเขาอย่างชื่นชม “ดูออกด้วย ไม่เลวนี่นา เซนส์นายดี”

เซลริคเสมองพื้นขณะพิมพ์เสียงเบาจนแทบไม่ได้ยินว่า “ไม่ใช่เซนส์หรือ...”

“?”

“ฉันได้ยินเสียงหัวใจเต้นของเอรูเทีย”

โรเซเลียแทบจะหันมามองเซลริคเต็มๆ ทันที เขาได้ยิน

เสียงซีพอร์แวมไพร์? หมายความว่ายังไง เซลริคยัมเจี้ยนๆ
พลางจับมือเธอไว้หลวมๆ

“ความสูงฉันยังไม่เปลี่ยน แต่อย่างอื่นท่าทางจะเปลี่ยน
แซงหน้าไปแล้วละ”

Bell 2

รุ่งอรุณของนักร้อง II - Undesirable -

ยามราตรีหอพักรวมของนักเรียนมัธยมปลายวิทยาลัย
ฟอร์นเบิร์กสว่างไสวด้วยแสงไฟจากเครื่องกำเนิดพลังปรมาณ
คุณภาพดี โรงอาหารปิดทำการไปแล้ว แต่สหกรณ์ขายขนม
อาหารว่าง กระจ่างใสกรอกอย่างและแซนด์วิชยังคงเปิดบริการ
ยี่สิบสี่ชั่วโมง

นักเรียนส่วนมากอยู่ในห้องพักหรือไปสังสรรค์กับเพื่อน
ร่วมหอ บ้างก็ลงมานัดพบกับเพื่อนต่างเพศที่ห้องพักผ่อนใน
พื้นที่สาธารณะโดยมีเวรยามของวิทยาลัยและคณาจารย์เวร
กลางคืนคอยดูแล ช่วงนี้มีอาจารย์พิเศษที่แข็งแกร่งกว่าอาจารย์
ประจำเข้ามาเยาะ บรรดาเจ้าถิ่นจึงได้เวลาพักผ่อนมากขึ้น

รัสเซลล์ บลัดไนด์ปิดฝักบัวแล้วคว้าเสื้อคลุมอาบน้ำสวม
ทับร่าง ใต้น้ำลอยเอื่อยๆ ออกมาจากห้องน้ำสุดหรูของ
คณาจารย์ที่เขาครอบครองมาหลายปีแต่แทบไม่มีบุญได้ใช้จน
วันนี้

“ชีวิตไฮโซมันเป็นอย่างนี้เอง สบายใจดีแฮะ” ชายหนุ่ม
อารมณ์ดีจนเกือบจะฮัมเพลง แต่พอก้าวพ้นธรณีประตูห้องน้ำ
เท่านั้น เขาก็แทบจะวิ่งกลับเข้าไปข้างในและไม่ออกมาอีกเลย

“ไจ รัสเซลล์!”

“สวัสดีค่ะ พีร์รัสเซลล์”

ผมสีทองอร่ามของสองร่างต่างเพศและต่างวัยนั่งโบกมือให้เขาด้วยท่าทางเดียวกันเป๊ะจากโซฟาหนังบุวมหนานุ่มพิเศษ มีสามอย่างที่ผิดปกติ...

หนึ่ง แขนงไม่ได้รับเชิญสองคนเข้ามาในห้องเขาได้อย่างไร
สอง ทำไมทั้งคู่จึงนั่งอยู่บนโซฟา กินของว่าง และดูโทรทัศน์ของเขา

และสาม ทำไมแขนงสองพ่อลูกถึงได้ใส่ชุดนอนเต็มตัวที่ดูเหมือนมาสกอตมังกรสีเขียว

“นายอาบนํ้านานจังเลย รอชะเมื่อยเลยกินของว่างจนหมด ขอขอบคุณที่มีน้ำใจเตรียมไว้ให้นะ” โครว์ วาริอัสน์ส่งยิ้มเปี่ยมไมตรีจิตมาให้เจ้าของห้องที่แท้จริง พลายยกกระป๋องเครื่องดื่มสีเงินชดอึกๆ อย่างพอใจ

ของว่างนั้นไม่ใช่ของนายไว้อย! ไลด์เบียร์กระป๋องนั้นก็เหมือนกัน! รัสเซลล์กัดฟันกรอดๆ อยากรูสวาทใส่รุ่นพี่ผู้ปราศจากกาลเทศะใจแทบขาด แต่เกรงใจเด็กหญิงตัวน้อยที่กำลังนั่งแหะข้าวเกรียบกึ่งแท้อย่างน่าเอ็นดู

“พีร์รัสเซลล์คะ เวนดี้ชอบข้าวเกรียบมากเลย ขอแบ่งไปสักสามสี่ของได้ไหมคะ” สาวน้อยเงยหน้าขอเขาด้วยดวงตาสีฟ้าระยิบระยับ รัศมีผ่องใสเจิดจ้าเกินไป

ก่อนที่สมองจะทันคิดให้ดีรัสเซลล์ก็ผายมือแล้วเอ่ยด้วยยิ้มสุดหล่อว่า “เชิญครับ เวนดี้”

“เย้! ขอขอบคุณค่ะ!” ลูกสาวของโครว์ วาริอัสน์กอดขาเขาแน่นแทนคำขอบคุณ เธอเงยหน้ามองเขาอย่างครุ่นคิดแล้วถามว่า “เวนดี้ไปเยี่ยมพวกพีเชลริคพีโรสได้ไหมคะ”

“ถ้าจะขึ้นหออชายฉันคิดว่าไม่น่าจะดี แต่ไปหาโรสน่ะได้
เดี๋ยวฉันพาไปส่ง ถ้าอยากจะเจอเซลริคจริงๆ ก็ให้สาวๆ กลุ่ม
นั้นติดต่อเรียกลงมาเองแล้วกัน”

“เวนต์ไปเองได้ค่า ส้ารวจทางไว้แล้ว”

“เดี๋ยวสิ แล้วมีธุระอะไรกับเจ้าพวกนั้น”

เวนต์ทำท่าคิด ผมเปียคู่ถักลวกๆ เอียงตามศีรษะน้อยๆ
“อืม...หนูอยากจะไปดู ‘คุณหมา’ แถวหออชายค่ะ”

รัสเซลล์เลิกคิ้ว จำได้ว่าหออชายมีเด็กที่เลี้ยงสุนัขผู้ช่วยไว้
สองสามคน เวนต์ผู้กมิตร์เร็วดีจังแฮะ “เล่นระวังๆ ละ ถึงจะ
ฉิดยาเรียบร้อย แต่ถ้ามันอารมณ์บูตอยู่อย่าแหยมมากจะดีกว่า”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ” เวนต์ยิ้มหวาน แต่แผ่ออราคुकคามนิดๆ
“ตัวนี้ถึงขู่ ถึงอยากจะกัด ก็ไม่ทำหอรอกค่ะ เขามีวินัยมาก ัน
เวนต์ไปแล้วนะคะ คุณพ่อ พี่รัสเซลล์ จะกลับมาก่อนสี่ทุ่มค่ะ”
เด็กหญิงในชุดนอนมังกรเดินตอกแต่กออกจากห้องสวีทของ
อาจารย์ประจำ แล้วกระโดดกดลิฟต์แก้วใสเห็นวิววิทยาลัย
อย่างคล่องแคล่ว

“ใครว์...นายปล่อยปละละเลยลูกสาวมากไปหรือเปล่า”
อาจารย์ผมแดงจ้องรุ่นพี่ของตนที่ยังนั่งเอกเขนกอยู่บนโซฟา
จิบเบียร์ (ที่ไม่ใช่ของตัวเอง) อย่างสำราญจนน่าหมั่นไส้

ผู้กล้าที่ไม่อาจเป็นผู้กล้าอย่างเป็นทางการได้โบกมือเป็น
เชิงว่าอีกฝ่ายคิดมากเกินไป “นายคิดว่านั้นเป็นใคร นั่นเวนต์
ลูกสาวที่เลิพลี น่ารักสุดๆ ของฉันเลยนะ แถมยังแข็งแกร่งอีก
ต่างหาก เธอเหวี่ยงโทรลล์ข้ามหลังได้ในครั้งเดียว พ่ออย่างฉัน
ก็มั่นใจแล้วว่าเลี้ยงเธอได้ดีมาก”

ภรรยาบนสวรรค์ของรุ่นพี่จะร้องไห้แล้วนะครับ!

รัสเซลล์ถอนหายใจแล้วนั่งลงข้างแขกที่เชิญตัวเองเข้ามา

โครวีโยนไลต์เบียร์ให้เขากระป๋องหนึ่ง “ฉันให้เธอห้อยอุปรณ์ป้องกันชั้นดีไว้ ใช้ลูกน้องให้ตามดูเธอห่างๆ อีกสองคนปลอดภัยแน่ วันนี้นายไม่เข้าเวร เขาก็ไม่มีทั้งสอนทั้งประชุมฉันก็ด้วย ตีมได้สบาย สร้างเมาไม่ทันเดียวใช้วิชาลัทธิระบบายแอลกอฮอล์ทั้งได้”

“โปรเรื่องแบบนี้ไม่เข้าท่าเอาซะเลย” รัสเซลล์เปิดกระป๋องเบียร์ แล้วถาม “ว่าจริงๆ ของนายมา อ้างว่าพาเวนต์มาเที่ยวหรือมาดื่มกับฉันมันฟังไม่ขึ้น”

“ฉลาดสมเป็นดาวรุ่งของสมาคม”

“ไม่ต้องยกยอปอปั้น ว่าถูกระมา”

โครวีลุกจากโซฟาแล้วเดินอาดๆ ไปที่หน้าต่างซึ่งรูดม่านไว้ทั้งหมด ก่อนจะกดปุ่มสั่งให้ม่านทั้งแผงยกตัวขึ้น เผยให้เห็นบานกระจกใสหนาพิเศษเป็นวิวิพาโนราม่าของวิทยาลัยฟอร์นเบิร์ก เวลาสองทุ่มแทบไม่มีแสงไฟจากอาคารเรียนแล้วยังพอเห็นแสงจากห้องชมรมประปราย แต่จุดที่ควรจะมีไฟแค่นี้ก็ไม่ควงอย่างสนามกีฬาส่วนหนึ่งของสายต้อสู้กลับเต็มไปด้วยแนวเต็นท์ขนาดใหญ่ ไฟสว่างไสวราวกับเป็นค่ายทหาร

“พวกเขาмаกันเยอะกว่าที่คิด” น้ำเสียงร่าเริงของโครวีเปลี่ยนเป็นจริงจัง

“นักล่าปีศาจ...” รัสเซลล์พิมพ์ำโดยไม่หันไปมองทิวทัศน์

“อืม ตอนส่งจดหมายเชิญคาดว่าจะได้รับความร่วมมือราวๆ สามสิบเปอร์เซ็นต์เหมือนเดิม แต่นายรู้ไหมว่าผลตอบรับคราวนี้เป็นเท่าไร...”

“เยอะจนผิดปกติใช้ไหม”

“หกสิบเปอร์เซ็นต์ รัสเซลล์ สมาคมนักล่าอสูรและปีศาจไม่เคยให้ความร่วมมือติดขนาดนี้ แม้กระทั่งในช่วงสงคราม

จอมมาร” เงาสะท้อนใบหน้าที่ของโครว์ไม่มีแววคุณพ่อซีเล่นคนเดิมอีก

รัสเซลล์ถอนหายใจ และยิ้มเย็นเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ อย่างหนึ่ง “มีคนเสนอค่าหัวไซ้ใหม่ เดว่ามากกว่าหนึ่งราย”

“รายละเอียดสอดอยู่ในนิตยสารไฟต์เตอร์ทูเดย์บนโต๊ะทำงานของนาย แต่บอกคร่าวๆ ตอนนี้ได้ว่าเป้าหมายมีมากกว่า สี่ราย ค่าหัวสูงมาก พวกนักล้าถึงได้ตื่นตัวขนาดนี้”

“เข้าใจว่าข้อมูลสำคัญจริง แต่ระดับนี้ไม่ต้องมาเองก็ได้ มั้ง” รัสเซลล์ขยับผ้าเช็ดตัวเช็ดผมที่ยังไม่แห้งดี

โครว์ยิ้มเย็นให้เงาของตนในกระจก “ไม่ใช่แค่นั้นหรอก แค่อยากจะเป็นพยานชี้ตัวบุคคลหนึ่งพร้อมกับนาย” เขาเงยหน้ามองนาฬิกา อีกสามนาทิจะเป็นเวลาสองทุ่มสิบห้านาที “ได้เวลาแล้ว มาดูตรงนี้สิ ห้องนายเห็นได้ดีอย่างที่คิดเลย”

รัสเซลล์เดินตามไปที่กระจก และรับกล่องส่องทางไกลจากโครว์ ที่แรกเขายังไม่เห็นอะไรเลยนอกจากถนนที่ตัดออกไปสู่ด้านหลังวิทยาลัยซึ่งมีเพียงไฟถนนประจบสองข้างทาง ไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็เห็นแสงไฟบินโฉบลงมาจกฟากฟ้า

เกรตแอร์โรเตอร์สีม่วงอมแดงที่ยกเกราะรอบยานขึ้นเป็นห้องรูปทรงเหมือนพญานกร่อนลงที่หน้าค่ายพักของนักล้าอสูร และผู้กล้าส่วนหนึ่งที่ปฏิเสธการพักแรมร่วมห้องกับคณาจารย์

เกราะโลหะที่มองแวบเดียวก็รู้ว่าสั่งทำพิเศษหกดกลับเข้าไปในตัวยาน แล้วบันไดยาวก็ทอดลงมาถึงพื้นอย่างสง่างาม ชายสวมชุดสูทคนหนึ่งก้าวยาวๆ ลงมาอย่างเนิบช้า จากแสงไฟพอเห็นว่าเขาเป็นชายหนุ่มรูปงาม ผมสีดำทำไฮไลต์สีแดงที่ปอยด้านหน้า บนอกติดตราสมาคมนักล้าอสูรและแบกกล่องเหล็กขนาดใหญ่เหมือนโลงศพไว้บนหลัง

นักล่าปีศาจหลายคนออกมายืนเรียงแถวต้อนรับ และ วันทยหัตถ์ราวกับเขาเป็นหัวหน้าพวกตน ชายหนุ่มคนนั้น ทักทายพวกพ้องอย่างเป็นมิตร และค้อมศีรษะให้ผู้กล้าหรือ คนอื่นที่สนใจโผล่มามองผู้มาใหม่อย่างสุภาพ รัสเซลล์ไม่ค่อย ชอบท่าทีนั้นเท่าใดนัก แต่เพราะอะไรก็ยังบอกไม่ถูก...

“ใครนะ โครว์”

“นายเคยได้ยินชื่อเขาแล้วละ มาโทเรย์ เกรเกอร์ สมญา-
นาม เรดทอร์นาโด”

รัสเซลล์เกือบปล่อยกระป๋องเครื่องดื่มหลุดมือ “เจ้านั้น
มาทำอะไรที่นี่”

โครว์ยิ้มผิดเฟื่อน “บอกได้อย่างเดียว เรดทอร์นาโดคง
กะจะมาตกปลาใหญ่ เขาเปลี่ยนวิทยาลัยที่ประจำมาสี่แห่งแล้ว
ฟอร์นเบิร์กเป็นแห่งที่ห้า”

รัสเซลล์ก็มองชายคนนั้นที่ตามพวกพ้องเข้าไปในกระโจม
หลังใหญ่ มาโทเรย์หันมองหอพักแวนหนึ่ง แล้วยิ้มมุมปาก
โบหน้าหล่อเหลาดูน่าชนลูกพิกล

หมอนั้นมองขึ้นมาจริง ไม่ได้มองเขา แต่กำลังมองคน
อื่น...

รัสเซลล์ไล่ปลายคางเบาๆ ถ้าเดาไม่ผิดหมอนั้นมองไป
ทางหอพักหญิง ม. ปลาย ให้ตายสิ เขาไม่ชอบความรู้สึกนี้เลย

“สมาคมผู้กล้าจะติดตามพฤติกรรมของเขาอย่างใกล้ชิด”
โครว์ยิ้มเยือกเย็น “ทอร์นาโดกำลังมา หลุมหลบภัยนะมี แต่
ครั้งนี้ฉันว่าเราหลบไม่ได้หรอก หมอนั้นจะตีรวนภารกิจของ
สมาคมผู้กล้าและพันธมิตรแห่งแสงสว่าง จับตาดูเขาไว้ให้ดี”

ครูใหญ่ท่านก็เลื่อนปิดเหมือนเดิม โครว์นั่งไขว่ห้างพลง
ถือนิสาสะหียบข้าวเกรียบกินอีกชิ้นโดยไม่ขอ “นายช่วยดู

น้องชายฉันด้วยละกัน ไรสด้วย เด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายที่
น่ารักหน่อยก็ดูไว้ให้ดีเลย”

“?”

“ทอร์นาโดบางลูกไม่ได้พัดแค่ในสนามรบหรอก ถึงฉัน
จะภาวนาแค่ไหนก็ตาม มาโทเรย์ใช้ทุกคนที่เขาถูกใจเป็นหมาก
เราคงไม่อยากจะให้คนรู้จักของเราติดร่างแหซะใหม่”

ริสเซลล์พยักหน้ารับเงียบๆ เขาเข้าใจเรื่องตัวอันตราย
ใหม่แล้ว แต่ว่า... “รุ่นพี่ครับ...คราวหน้ากรุณาสวมชุดนอนที่
จริงจังกว่านี้เวลาต้องคุยเรื่องเครียดได้ไหม”

“ชุดนี้ไม่จริงจังตรงไหน เย็บเองเลยนะ! จับแขนดูสิ นุ่ม
ฟู อุ้่นด้วย แถมที่นี้วยังติดปุ่มยางกันลื่นอีกด้วยนะ ถ้านายชอบ
จะตัดให้ชุดนึ่งก็ได้”

“ไม่ละครับ ผมเกรงใจ”

เย็บปักถักร้อยไม่น่าจะเป็นทักษะทั่วไปของผู้กล้า แต่
เถียงกับโครว์ วาริอัสคงไม่มีทางชนะ ชื่อนี้ริสเซลล์รู้ดียิ่งกว่าใคร

**อัชราเอล เฟนเรีย เออร์ซิล่าได้นอนเต็มตาเพียง
ไม่กี่ชั่วโมง...**

ตอนแรกก็มีไอ้ลิงหัวแดงที่ไอคิวเสมอกับไบหน้ามาขอ
ความช่วยเหลือ จากที่ต้องเตรียมมบทให้มันไปบรรยายให้ผู้กล้า
ฟังเรื่องไฟโรลูนาดิกแค่ห้านาที กลายเป็นเสียเวลาอันล้ำค่าไป
ถึงหนึ่งชั่วโมง

เรนพอร์ดรู้จักวิธีควบคุมชีพจรให้ผู้ฟังคิดว่าไม่ได้โกหก
แต่ด้วยวิสัยตรงไปตรงมาจนที่อ อัชราเอลจึงเน้นให้เล่าความ
จริงแบบตัดทอนบางส่วนมากกว่า บทสาวในฝันของเรนพอร์ด
จะหายไป ความดีความชอบในการเรียกสติเขากลับมาจะตก

เป็นของน้องๆ ทารกลูกไฟแทน ถึงจะไม่ดีกับบันทึกแนวทาง
รักษาไฟโรลุนาติกในอนาคต แต่ตอนนี้คงไม่มีทางเลือก

หลังเตะเรนฟอร์ดออกจากห้อง ตัวปัญหาที่ใหญ่กว่าก็มา
โดยไม่ทันตั้งตัว...

“เวนต์ี่แวะมาหาคะ คิดถึงกันใหม่คะคุณหมา”

บิ่ง...

เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่เขาปิดประตูใส่หน้าเด็กผู้หญิง
และเปิดในอีกสองวินาทีต่อมาเมื่อเธอเริ่มทุบประตูแรงๆ จน
นอตคลอนบานพับแทบหลุด

ยัยผู้กล้าตัวน้อยไม่ทำอะไรมีสาระเลย แค่นั่งเล่นบน
เตียงกว้างของประธานนักเรียน วาดรูปเล่นในกระดาษไม้ใช้
แล้ว คอยมาเขย่งมองเจ้าของห้องทำงาน และจับหูกับหางฟูๆ
ของเขาเล่น

เมื่อพอใจเธอก็ยอมไปง่ายๆ “สัญญากับคุณพ่อไว้ว่าจะ
กลับก่อนสี่ทุ่มคะ”

“แคะกำไลออกด้วย” อัจฉราเอลหน้าบูดบึ้ง เธอสวมกำไล
ติดตามพฤติกรรมให้เขามาหลายเดือนแล้ว

“กำไลอะไรหรือคะ” สาวน้อยกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่
เชื่อ “อ้อ! คราวหน้าตอนคืนเพ็ญจะแวะมาค้างด้วยคะ จะแปร่ง
ขนให้นะ”

ความฉุนสนิมยวามาถึงยามสายวันนี้ อัจฉราเอลแค้นใจ
ตัวเองอย่างที่สุด เสียรู้ให้อะไรก็พอว่า แต่พลาดทำให้เด็กน้อย
ตัวกระจ้อยร้อซ้าสองซ้าสาม เขาจะเอาศักดิ์ศรีทั้งในฐานะมนุษย์
หมาป่าและชายหนุ่มคนหนึ่งไปไว้ที่ไหน!

ยัยเด็กน้อยเมื่อวานซืน!

“เออ...อัจฉราเอล นายทำหน้าที่อย่างนั้น คนเขาจะไม่กล้า

เข้ามาถามงานนะ...” เสียงลำบากใจของเซลริค เรมิ่งตันเรียกสติที่หลุดไปถึงนอกจักรวาลของท่านประธานนักเรียนกลับเข้าร่าง

อัคราเอลกะพริบตาอย่างคนเพิ่งได้สติ เขาผ่านคืนอันวุ่นวายมาแล้ว และกำลังปฏิบัติหน้าที่ประธานนักเรียนในวันถัดมา เขาเห็นว่าด้านหลังเซลริคมีกรรมการนักเรียนเป็นพรวนยืนยิ้มแฉ่งๆ ดูจากสภาพเซลริคแล้ว เขาได้ไม่ยากกว่าคงจะถูกใช้เป็นหน้าไฟตอนที่โรเซเลียไปหยิบเอกสาร

“ขอโทษครับ ผมมีเรื่องหงุดหงิดมากไปหน่อย คุณเซลริคมาที่ห้องสภานักเรียนทำไมครับ”

“มีเรื่องอยากจะปรึกษาด่วนนิดหน่อย อัคราเอลขอโทษนะครับ”

ศิย์เวิร์ด ‘อัคราเอลของชมรม’ ทำให้อัคราเอลรู้ทันทีว่าคงมีบางสิ่งเกี่ยวกับความเป็นไปของคณะจอมมารและสมุนเกิดขึ้น เขาดูนาฬิกาแล้วบอกกรรมการที่เหลือว่าขอตัวสักครู่ ก่อนจะตามเซลริคเข้าไปคุยในห้องเอกสาร โรเซเลียรออยู่แล้ว และข่าวใหม่ก็ทำให้อัคราเอลตาตื่นจริงๆ

“ได้ยินเสียงซีพจร?”

เซลริคพยักหน้าอย่างเหนื่อยใจ “อ้อ...ถ้าเพิ่งสมาธิก็จะได้ยินทันที แล้วก็จากจังหวะการเต้นของหัวใจก็พอจะเดาได้ว่าคนไหนพูดจริงคนไหนโกหก เมื่อคืนเอร์เทียโกหกแน่นอน ส่วนเทลก้าไม่มีซีพจร แต่ฉันเดาจากพิรุณว่าน่าจะใช้”

ซีพจรของคนโกหกเด่นถี่กว่าจังหวะซีพจรปกติ เมื่อสังเกตพิรุณภายนอกประกอบก็อาจบอกได้ว่าใครพูดจริงใครพูดเท็จ หลักการนี้ใช้กับมนุษย์ได้ แต่ความยากง่ายแปรผันกับความแข็งแกร่งของแต่ละเผ่าพันธุ์

ได้ยินเสียงซีพจรแวมไพร์ถือว่าเจ๋งมาก ถ้ามนุษย์หมาป่า
 ตนไหนได้ความสามารถนั้นมาอีซราเอลคงปรบมือให้ แต่เซลริค
 เป็นมนุษย์...อืม...ยังเป็นมนุษย์อยู่สินะ

“อย่าบอกนะครับว่าเป็นผลข้างเคียงจากตองงาน
 มหกรรมกีฬา”

เซลริคเหลือบมองคนที่น่าจะรู้ดีกว่าเขา โรเซเลียวาง
 เอกสารรายชื่อว่าที่สภานักเรียนรุ่นต่อไปลงในลิ้นชัก เสียง
 ไพเราะดังขึ้นอย่างตริตรองว่า “เป็นผลจากการกางปีกที่สอง
 และการใช้ดาบมารโดยตรงค่ะ ฉันเคยอธิบายไปนานแล้วว่า
 ยิ่งใช้พลังก็ยิ่งเข้าใจการเป็นจอมมาร”

เซลริคถอนหายใจ เสียवानิดๆ ที่ตัวเองซักจะไม่ใช่คน
 เข้าไปทุกที แต่ถ้าตั้งต้นจะเป็นมนุษย์แท้ๆ ต่อไปก็คงลงเอยที่
 ดับอนาถเหมือนเดิมและส่งต่อคำสาปไปยังภพหน้า ชาตินี้
 อุตส่าห์ได้พบโรสและได้เพื่อนดีๆ ทั้งที่ เขาก็ไม่อยากจะปล่อยให้
 ทุกอย่างพังพินาศ

“จะมีพลังแปลกๆ อย่างอื่นหรือเปล่า” เขาถามเสียงกังวล

โรเซเลียบีบมือเขาแล้วปลอบว่า “ไม่ใช่อะไรที่เป็น
 อันตรายหรอก ถ้านายสงบใจ บอกตัวเองว่ายังไม่ต้องใช้ พลัง
 ที่ตื่นขึ้นมาก็คะหลับไหลอย่างสงบ เอาไว้ฉันจะสอนวิธีควบคุม
 อีกครั้งดีไหม”

“อ้อ คงต้องรบกวนโรสอีกแล้วละ” เซลริคประคองมือ
 โรเซเลียพลางมองตาเธออย่างซาบซึ้ง

“ไม่หรอก ไม่รบกวนสักนิด” โรเซเลียส่งยิ้มอ่อนหวาน
 แสนหายากให้แฟนหนุ่ม

ภาพตรงหน้าทำให้อีซราเอลรู้สึกสับสนตาจนต้องหันไป
 มองเอกสารแทน เขาขยับแว่นแล้วตักคออย่างหมั่นไส้นิดๆ ว่า

“ตั้งแต่งงานก็พาจบก็หวานกันไม่เกรงใจเลยนะครับ มีเรื่องที่ไม่ได้บอกพวกผมหรือเปล่า”

“ไม่มีไม่มี เนอะโรส” เซลริคปฏิเสธทั้งที่หน้าแดงก่ำ

“ถึงมีก็ยังไม่บอกคะ” สาวงามแห่งฟอร์นเบิร์กเอ่ยหน้าตาย เธอปลดเชตแดนขนาดเล็กแล้วสลายพลังไปด้วย

เซลริคคงเขินเกินพิกัดเลยดึงมือเธอพานีออกจากห้องก่อนที่อัชราเอลจะได้เค้นความจริง “ไว้เจอกันคาบปายที่ห้องประชุมวิชา ปศ 101 ก. การรับมือกับปีศาจ นะ ไปละ!”

สิ่งหนึ่งที่เซลริคคล่องมากขึ้นกว่าตอนที่พบกันครั้งแรกก็คือเดี๋ยวนี้หาจังหวะซึ่งหนีเก่งเหลือเกิน หมาป่าหนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่ ถึงสนใจแค่นั้น เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเจ้านายก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งของเขาในตอนนี

สิ่งที่เขาควรทำคือ ปฏิบัติตนให้เป็นปกติ รักษาความลับเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ที่แท้จริงเอาไว้ และคอยระวังหลังให้เซลริคอย่างดีที่สุด

เขากลับมานั่งที่โต๊ะทำงานประธานนักเรียน และกัวกมืออนุญาตให้ทุกคนเอาเอกสารเข้ามาปรึกษาตามลำดับ ตามคมของหมาป่าหนุ่มไล่มองปฏิทินสี่ชุดบนโต๊ะตนเองเร็วๆ ปฏิทินส่วนตัวที่ไชลด์ตารางเรียนและกำหนดการส่วนตัวของเขาอยู่ทางซ้ายสุด

ชั่วโมงบ่ายวันนี้ที่เคยเป็นคาบคหกรรมเรียนร่วมกับสายสามัญถูกฆ่าทิ้งเปลี่ยนเป็นวิชาใหม่

ปศ 101 ก. การรับมือกับปีศาจ

วิชาฉุกฉินที่เป็นวิชาลูกของวิชาปีศาจศึกษาอีกที่ อัชราเอลเคาะปากกาเบาๆ หมาป่าในตัวเขาคำราม มันได้กลิ่นไม่ดีไซยมาแต่ไกล อัชราเอลเห็นด้วย การอยู่ในดงศัตรูไม่ใช่สิ่งที่เขา

นิยมชมชอบ แต่พวกพ้องที่โกหกไม่ว่าด้วยเหตุผลใดสร้างความวิตกกังวลให้เขายิ่งกว่า

เทลกำปิดบังอะไรอยู่ แล้วทำไมเอรูเทียซึ่งมอบความภักดีให้เซลริคมากเป็นลำดับสามารถจากโรเซเลียและเคย์เลนถึงได้โกหกเจ้านาย

เหตุผลนั้นสำคัญแค่ไหน และมันคืออะไรกันแน่

ซู้ด...

เสียงคนพูดของเหลวจนหมดกลองดังประสานกันจากปากตรงข้ามโต๊ะ ไอรีนซึ่งหงุดหงิดเป็นพิเศษจากการถูกเรียกสัมภาษณ์และขอดูใบสั่งสินค้าจ้องต้นเสียงเซมิง เธอไม่คาดหวังอะไรมาจากเทลกำ วาเลนเซียที่ห้ามจนไม่สนใจโลก แต่เอรูเทียไบร์เวลล์สเป็นคนมีมารยาทดีกว่านี้ไม่ใช่หรือ

“เฮ้อ...” สองสหายถอนหายใจพร้อมๆ กันแล้วพับกลองเครื่องตีมอย่างเนือยๆ

“อร่อยสู้ของแท้ไม่ได้สินะครับ” ไนต์แมร์หน้าหล่อแสวงเพื่อน

“นมรสกาแพมันก็ดี...แต่สู้ของจริงไม่ได้ ความเข้มข้น รสหวานปนขมที่จับใจ อ้า...ไม่ไหวแล้ว อยากรดื่ม!” เทลกำทิ้งกลองนมเปล่าลงถึง

แวมไพร์ผมทองยิ้มเนือยๆ “ผมยังไหวครับ แค่อายากให้น้ำมะเขือเทศบรรจุกลองชั้นกว่านี้หน่อย...บางทีผมน่าจะโทรสั่งมะเขือเทศสดมาคั้นแบบไม่แยกกากเอง”

ท่าทางเอรูเทียจะเป็นเอามาก ต่อให้เป็นมังสวิรัตินาตไหนดการขาดเลือดของจริงนานๆ ก็น่าจะไม่ได้ต่อสุขภาพแวมไพร์

“อดทนอีกหน่อยนะคะ ถึงช่วงสุดสัปดาห์น่าจะใช้เวลา”

ไอรีนปลอบลูกค้าของตน เธอก็หงุดหงิดที่เสียรายได้ และกลัวว่าลูกค้าประจำจะเป็นลมล้มพับจนต้องส่งกลับบ้านเกิด

“ครับผม...” เอรูเทียรับคำทักหน้าอ่อนแรง

“ฉันยกให้นะเอรูเทีย” เซลริคเลื่อนจานสเต็กให้แวมไพร์ทันทีที่สตักลิ้นเนื้อ ดวงตาสีสนิมก็มีชีวิตชีวาขึ้นมา “สั่งแรร์-สเต็กหรือครับ ผมนึกว่าเซลริคชอบกินแบบเกือบสุกซะอีก”

บรรยากาศรอบตัวอดีตจอมมารหม่นหมองลงพร้อมกลิ่นลมหอบไปไม่พัดผ่านในฉากหลัง “พ่อครัวทำผิด”

ดวงช่วยกัดไม่ปล่อยจริงๆ แะ แม้แต่เรื่องกินเซลริคยังมีความสุขไม่ได้เลย ประธานชมรมวิจัยจอมมารสั้นหัวโล่ความหดหู่ออกไป แล้วคลี่ยิ้มให้เพื่อนต่างสายวิชา “แต่ดีแล้วละ โชคร้ายก็ยังคงกลายเป็นดี อย่างน้อยนายจะได้กินอะไรดีต่อตัวเองบ้าง”

เอรูเทียผู้คิดมาตลอดว่าเลือดมนุษย์หรืออมมนุษย์อื่นๆ ดีกว่าสัตว์เสมอยอมโยนรสนิยมของตนทิ้งไปวันหนึ่ง ทั้งเพราะร่างกายโยยหาเลือดสดๆ และเพราะซึ่งน้ำใจเจ้านาย เขากุมสองมือเซลริคแน่น คงน้ำตาไหลไปแล้วถ้าไม่ได้อยู่ที่โรงอาหาร

“อยากกินอะไรผมจะเลี้ยงเองครับ ท่านประธาน”

“ขอบคุณนะ แต่ปล่อยมือฉันก่อน คนมองแปลกๆ แล้ว” เซลริคยิ้มเจื่อน นักเรียนหลากหลายเริ่มจับกลุ่มซุบซิบ เมื่อได้เป็นพยานเห็นนักสู้ได้ร่ม คุณชายมาดขริ่มผู้ทำตัวห่างเหินกำลังจับมือทำตาซึ่งใส่เจ้าชายกระจิว

คราวก่อนมีข่าวเจ้าชายกระจิวเริ่มต้นเช้าวันใหม่กับราชาน้ำแข็งแผนกแปรธาตุผู้เป็นรูมเมตอย่างร้อนแรง คราวนี้จะมีข่าวใหม่อีกหรือ

“ปล่อยเขาคิดไปก็ตกลงดี” ดวงตาสีสนิมเกือบๆ จะเปลี่ยน

เป็นสีแดง ภาคนิสัยไม่ดีของเธอเทียบผุดขึ้นมาเล็กน้อย เทลก้าวกับเรนฟอร์ดหัวเราะก๊ากสนับสนุน เคย์เลนยังตามไม่ทัน ส่วนซิโตรเนล่ำมัวแต่ง่วนกับการแยกสมุนไพรรักษาอาหารของตน

อัคราเอลกับเฟรย์ที่ถกเรื่องแอร์ไรเตอร์กันแทบผงะเมื่อจู่ๆ โรเซเลียบอกเซลริคว่า “หันมาทางนี้หน่อยสิ อ้าปากด้วย”

“หือ?” เซลริคหันและอ้าปากอย่างว่าง่าย โรเซเลียส่งส้อมม้วนพาสตาทะเลเข้าปากเขา หนุ่มตัวเล็กเคี้ยวตุ้ยๆ แล้วยิ้มกว้าง “อร่อยจังแฮะ”

“ฉันแบ่งให้” สาวงามกล่าว แต่แทนที่จะเอื้อมหยิบส้อมให้แฟนตัวจิ๋ว เธอกลับม้วนเส้นพาสตาครอบส้อมส่งเข้าปากเขา อีกคำ

คราวนี้โรงอาหารแทบแตกเลยทีเดียว เสียงชัตเตอร์ลั่นมาจากที่ไหนสักแห่ง แต่เสียงผิวปากดังไปทั่ว

เฟรย์ซึ่งกินมันอบพรีเมียมของตนหมดจานแล้วดูเครื่องดื่มจากแก้วทรงสูง พลังพิมพ์เบาๆ แต่ได้ยินกันในกลุ่มชัดว่า “คริมโซดาของผมหมดความหวานไปเลย”

เรนฟอร์ดซึ่งยังรักรักปวดใจจนต้องตะโกนทั้งน้ำตาว่า “ฉันรู้ว่าพวกนายรักกัน แต่เห็นแก่คนโสดรักคู่ด อย่าให้มันหวานเกิดไปนักเซ!”

เคย์เลนวางช้อนไอศกรีมแล้วยกมือตบหลังเรนฟอร์ดเบาๆ เอ่ยทั้งหน้ายิ้มว่า “ไม่เป็นไรนะ มองทางโน้นแล้วกัน”

การได้รับความเห็นอกเห็นใจจากแห่งไอติมเดินได้คงสร้างความเสียหายสาหัสให้เรนฟอร์ดผู้หึงตัวนั่งลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง เอรูเทียมองอย่างเห็นใจ ความเห็นใจอย่างชัดตรงของเคย์เลนบางทีก็อันตรายจริงๆ

เสียงฮือฮาเริ่มเงียบลงเมื่อเซลริคยืนยันว่าจะใช้ส้อมของ

ตัวเอง บรรยากาศโรงอาหารกลับสู่สภาพปกติ ไอรินขับผ้าเช็ดปากกรอบริมฝีปาก ตาลอบสังเกตสีหน้าไนต์แมร์ข้างตัว

“เฟรย์...คุณเองก็มีปัญหาเรื่องอาหารสินะ” เธอทักตรงๆ

ปีศาจกินฝันร้ายพยักหน้ารับโดยดี “อาหารนะมีมากมาย แต่ว่าออกไปกินไม่สะดวกนี่ครับ ดึกๆ มีคนตื่นตัวเยอะขนาดนี้ ผมลอบออกไปกินไม่ได้หรอก”

เมื่อมีทั้งผู้กล้าและนักล้าปีศาจเต็มไปหมด การท่องเที่ยวความฝันของไนต์แมร์ก็ลำบากขึ้นด้วย จริงอยู่ว่าเขาเป็นสิ่งมีชีวิตจากโลกความฝัน ไม่มีร่างมีแต่จิตวิญญาณ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะรอดพ้นการตามล่าและปราบปรามจากผู้กล้ากับนักล้า

มารความฝันมากมายก่อปัญหาเกินกว่าจะปล่อยไว้เฉยๆ เฟรย์เคยได้ยินเรื่องมนุษย์ที่มีวิชาสะกดไนต์แมร์และมารความฝันอื่นๆ ไปเป็นสมุน เขาไม่ยอมเสี่ยงจึงต้องออกมาเดินเล่นในหอตตอนกลางคืนแล้วสูบกินฝันร้ายที่เล็ดลอดออกมาภายนอกแทน

ไม่อิ่มท้องนัก แต่ยังทำให้เขามีแรงไปหาร้านน้ำชาความฝันของโซลัน ฮาร์บริงเกอร์ ถ้าไม่ได้ดื่มฝันร้ายจากร้านน้ำชาเร่ทุกคืน ร่างที่ยืมมาจากเจ้าหนูเฟรย์ผู้ล่องลับก็มีสิทธิ์คืนสภาพเป็นภาชนะเปล่าๆ เหมือนเดิม

ถึงแม้จะล่อมวงรับประทานอาหารด้วยกันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ลึกๆ ชมรมวิจัยจอมมารตระหนักดีว่าพวกเขาอยู่ท่ามกลางอันตรายร้ายแรงเพียงใด

“วันนี้เหงาหุยังงไม่รู้นะคะ” ซิโตรเนล่าทัก “คุณวิโนว่ากับคุณไวท์ไม่มาหรือคะ”

รอยยิ้มสะใจนิดๆ ปรากฏบนริมฝีปากของท่านประธานหมาป่าทันที ถ้าเขามีหางคงจะกระดิกอย่างยินดี “โซคร้ายนะ

ครับ ผมได้ยินว่าอาจารย์ ผอ. สตาเรียอยากคุยด้วยช่วงพักเที่ยง คงไปหาห้องเจียบๆ นั่งคุยไปกินไปละมังครับ”

ไม่มีใครเกลียดวินิน่าจริงๆ จังๆ แต่ก็ยากจะอำแขนต้อนรับเธอเต็มที่ เมื่อเธอโผล่มาที่อย่างกับหอบพายุสี่มวชนและกองทัพแพนกลับมาด้วย

ห้องฟ้าเบื้องบนเริ่มปรากฏเมฆสีเทาเป็นสัญญาณว่าฝนกำลังจะโปรยปราย

“หวังว่าคงไม่กลายเป็นพายุนะ” เซลริคพิมพ์

เทลกำมองออกไปนอกหน้าต่างเจียบๆ มือกำซ่อนขนมหวานจนมันบิดงออย่างลึมตัว เอรูเทียคอยจับจ้องเธอทุกอิริยาบถ นัยน์ตาสีสนิมซ่อนแววห่วงใยไว้ไม่มิด แม้จะรับรู้ความลับ เขาก็ไม่มีสิทธิ์เปิดโปง ได้แต่คอยเฝ้าดูอย่างเจียบๆ และภาวนาว่าคงไม่ต้องทำลายชีวิตสงบสุขที่เพียรสร้างมานานปีเพื่อปกป้องใครบางคน

“คาบบ่ายจะเริ่มแล้ว รีบไปเข้าแถวตามห้องตัวเองดีกว่าครับ” ท่านประธานทำตนเป็นผู้นำทางวิชาการที่ดี

“อ้อ นั่นสิ” เรนฟอร์ดที่ต้องช่วยจัดแถวรับคำ

เซลริคถอนหายใจอย่างปลงตก “ถ้าได้ทีนั่งหลังๆ คงมองกระดานไม่เห็นแห่งๆ”

จริงอยู่ว่าวิชาใหม่ที่เพิ่มเข้ามาในหลักสูตรมีเพียงวิชาเดียวคือ วิชา ปศ 101 ปีสัจศึกษา แต่ตามตารางเรียนจริงแล้วยังมีลูกของวิชาแรกเพิ่มมาอีกหนึ่งวิชา

ปศ 101 ก. การรับมือกับปีศาจ เป็นหน่วยย่อยของวิชาใหม่ หากสอนตามแผนการสอนมาตรฐาน กว่าจะเรียนถึงหน่วยว่าด้วยการรับมือกับปีศาจก็คงกินเวลาถึงสามในสี่ส่วน

ของภาคเรียน กรมการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงแบ่งเนื้อหาออกเป็นสองส่วนเพื่อร่นเวลาการเรียนรู้ให้สั้นทันใช้งานที่สุด

ขณะที่ ปศ 101 ยังพูดถึงลักษณะของปีศาจ ดินแดนปีศาจ การปกครอง วัฒนธรรม การจำแนกเผ่าพันธุ์ และลักษณะนิสัยปีศาจ วิชา ปศ 101 ก. เข้าเรื่องวิธีป้องกันตนจากปีศาจ เริ่มจากการแนะนำสายอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการต่อกรกับปีศาจ และวิธีการทำงานของพวกเขาโดยตรง

วิชาย่อยนี้จัดการเรียนการสอนแบบสัมมนาทุกวันอังคาร บ่าย เรียนทีเดียวนานชั่วโมง ในหอประชุมใหญ่พร้อมกันทีเดียวทีละสามชั้นปีครบทุกสาขา สัปดาห์แรกและสัปดาห์ที่สองเป็นชั่วโมงเลกเซอร์อาชีพผู้กล้านับตั้งแต่การคัดเลือกไปจนถึงสายงานย่อย ฉายา และกฎเกณฑ์ต่างๆ

ด้วยความที่มีผู้กล้าตัวจริงเดินว่อนเต็มวิทยาลัยจึงมีคนอาสามาเล่าประสบการณ์ตรงมากมาย ผู้กล้าทำงานเป็นระบบและชัดเจน ความเฉียบคมของพวกเขาทำให้เซลิริคเสียวหลังคอทุกครั้งทีเดินผ่านใครสักคนในเครื่องแบบสีแดงขาว

วันนี้พวกเขาจะได้ฟังบรรยายสายอาชีพที่สอง 'นักร้องปีศาจ'

นักเรียนส่วนใหญ่เคยสงสัยว่า ผู้จัดหลักสูตรใช้เกณฑ์ใดตัดสินว่าอาชีพไหนควรจะมาก่อน อชราเอลเคยแกล้งอย่างชาญฉลาดในที่ประชุมว่า การจัดลำดับก่อนหลังวัดกันที่สถิติการปราบปีศาจของแต่ละสายอาชีพ

แน่นอนว่าผู้กล้าคือศัตรูอย่างแท้จริงของปีศาจ แต่นักล่าปีศาจก็เชื่อว่าจะน่ากลัวน้อยกว่ากัน โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาไม่ได้มีวิสัยทัศน์เกี่ยวกับคุณธรรมหรือการปกป้องโดยตรง

เชลริคและโรเซเลียนั่งรวมกับเพื่อนๆ ห้อง 2A สายสามัญ ห้องประชุมใหญ่กว้างมากจนเห็นแต่ศีรษะหลากสีสันของคนอื่นอยู่ไกลๆ แยกแทบไม่ออกว่าใครอยู่ตรงไหน ยกเว้นแค่เคย์เลนที่นั่งอยู่ตรงไหนก็ยังเห็นชัดด้วยผมสีเงินและความสูงเกินพิกัด ปกติเมื่อจัดที่นั่งตามสายวิชาเขาจะนั่งข้างเทลก้าเสมอ แต่วันนี้ไม่รู้วาทเทลก้าไปนั่งที่ไหน สงสัยแวบไปเข้าห้องน้ำแล้วมาไม่ทัน

เชลริคสลัดความสงสัยเรื่องส่วนตัวของเพื่อนสาวไปไว้ที่มุมสมองเพื่อเตรียมเรียนรู้เกี่ยวกับศัตรูตัวยงลำดับสองของบรรดาปีศาจและจอมมาร

ถึงเวลาเรียนแล้ว แต่เวทีครึ่งวงกลมยังว่างเปล่า แม้แต่เชลริคซึ่งไม่ได้ตรงต่อเวลานักยังกังวล คณาจารย์มองหน้ากันก่อนที่อาจารย์เซนจะจ้ำอ้าวเข้าไปหลังเวที มีเสียงของหล่นแรงๆ ครั้งหนึ่ง ตามด้วยเสียงกรี๊ดของหญิงสาว แล้วทุกอย่างก็สงบลง

อาจารย์เซนกลับมาที่นั่งที่ทั้งใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์โทสะ สงสัยแฮะ...วิทยากรคนนี้กวนประสาทเซนมากขนาดนั้นเชียวนะ หรือ

“เชลริค...จับมือฉันไว้นะ” โรเซเลียกระซิบ และเชลริคทำตามโดยไม่มีเงื่อนไข แวบหนึ่งสัญชาตญาณจอมมารคุซอนขึ้นมาราวกับรับรู้ว่ามีจิตคุกคามเข้ามาใกล้ แม้มันจะจางหายไปเชลริคก็ยังคงสลัดความรู้สึกระแวงระวังไม่พ้นตัว

ผ้ามานสีแดงเข้มถูกแหวกออกด้วยกลไกพลังปราณ แล้วชายหนุ่มสวมเครื่องแบบสมาคมนักล่าปีศาจแห่งเซลิโอเนกัณาทิมนักล่าปีศาจอีกนับสิบรายออกมายืนวันทยหัตถ์ทักทายผู้ฟัง เชลริคได้ยินเสียงสาว ๆ กรี๊ดและซุบซิบอย่างตื่นเต้น คง

ไม่แปลกหรอก ในเมื่อหนุ่มผมดำไฮไลต์สีแดง หน้าคมคาย
หล่อร้ายตามตำราแบบบอยแจกยิ้มดูจตุรารให้ถ้วนทั่วทุกตัวคน

“นักล้าปีศาจหล่อขนาดนี้เลยเหรอ!”

“ฉันก็นึกว่าจะมีแค่พวกคุณเถื่อนๆ”

“คูดีคูดี ชอบเลยค่า”

แม้ในสถานการณ์วิกฤติ อาหารตาก็ยากจะละลาย

นักล้าปีศาจรูปงามยิ้มโชว์ฟันขาวสะอาด เขาค้อมศีรษะ
ให้ผู้ชมแล้วส่งสัญญาณมือให้ลูกน้อง แถวนักล่ากว่าสิบคนแยก
เป็นสองส่วน แล้วเดินลงเวทีทางบันไดทั้งสองด้านมายืนเรียง
แถวหน้ากระดานอย่างพร้อมเพรียง

หนุ่มรูปงามแต่ไม่โครโฟนที่ปกเสื้อ แล้วเอ่ยเสียงหล่อ
เสมอหน้าตาว่า “ก่อนอื่นผมอยากจะขอแก้ไขความเข้าใจผิด
เกี่ยวกับนักล้าอย่างพวกเราสักหน่อย ดิบเถื่อน ดุดัน ไร้จรรยา
บรรณอาจจะกลายเป็นภาพลักษณ์ของเรา ผมไม่ปฏิเสธ แต่อยาก
จะแจกแจกให้ทุกท่านทราบว่า ความมีวินัยก็เป็นส่วนหนึ่งของ
สังคมนักล้าเช่นกัน เพียงแต่แก่นที่ยึดเราไว้ด้วยกันไม่เหมือน
กับผู้กล้า

“วันนี้ผม มาโทเรย์ เกรเกอร์ เรดทอร์นาโด จะมาเป็น
วิทยากรให้พวกคุณ ตั้งใจฟังดีๆ นะครับ ผมมีรางวัลให้ในช่วง
ถามตอบนะครับ”

เสียงกรีดดังสนั่นทันที หนุ่มหล่อลำดับต้นๆ ของฟอร์น-
เบิร์กส่วนใหญ่ไม่พอใจที่มีคนนอกมาเขย่าบัลลังก์ แต่เบอร์หนึ่ง
เบอร์สองอย่างอัคราเอลและเรนฟอร์ดกลับนิ่งเฉย สำหรับพวก
เขา ชายที่ปรากฏตัวไม่ใช่คู่ปรับที่จะมาชิงความบือปูลาร์ แต่
เป็นศัตรูที่สักวันอาจจะต้องวางเดิมพันกันด้วยชีวิต

เชลริคสัมผัสฝีมือชายของตนกับโรเซเลียอยู่ได้เก้าอี้ใน

มุ่มมิดของที่นั่งแถวข้างหน้า เขาคิดว่ามาโทเรย์ เกรเกอร์เป็นชายหนุ่มที่บรรยายเก่งไม่เบา นอกจากไม่น่าเบื่อแล้วยังชัดเจน สนุกด้วยลูกล่อลูกชนและท่าทางที่เล่นที่จริง แต่ไม่รู้ทำไม... เซลริคถึงชอบเขาไม่ลง

มีบางอย่างในตัวชายคนนั้นที่ดำมืดมากๆ ทั้งที่ไม่ใช่ปีศาจ...บอกได้คำเดียวว่าน่าขนลุก

มาโทเรย์ใช้อุปกรณ์การบรรยายขนาดใหญ่ของวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กอย่างคุ้มค่า ภาพสามมิติเหมือนจริงของนักล่ากลุ่มต่างๆ ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

“นักล่าปีศาจ หรือนักล่าอสูรอย่างพวกผมจัดเป็นตัวตนสีเทา เราไม่ชาวสะฮาดเหมือนผู้กล้า พวกคุณคงรู้แล้วว่าพวกเราดีกว่าครึ่งเป็นบุคคลที่มีประวัติอาชญากรรมทั้งสิ้น ข้อดีของอาชีพนี้คือ ให้ออกาสแม้แต่กับผู้ที่เคยผิดพลาดอย่างเลวร้ายที่สุด และมันก็เป็นข้อเสียเช่นกันที่ทำให้ภาพลักษณ์ของเราไม่ดีนักในสายตาคนภายนอก

“แต่...ผลลัพธ์ของเราต่างหากที่สำคัญ หาใช่ที่มาหรือนโยบาย”

นักล่าปีศาจทำงานเพื่อสองสิ่ง เงินและชื่อเสียง บางคนจะพ่วงคุณธรรมเข้าไปด้วยก็ได้ แต่ไม่มีก็ไม่เป็นไร

นักล่าปีศาจแบ่งเป็นสามกลุ่ม

กลุ่มแรกคือ ‘นักล่าอสูร’ ซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปที่ประกอบอาชีพนักล่าปีศาจโดยลงทะเบียนตามกฎหมาย

กลุ่มที่สอง ‘ตระกูลนักล่า’ บุคคลที่ถือกำเนิดในตระกูลนักล่าปีศาจจะถูกลงทะเบียนเป็นนักล่าแต่กำเนิด จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ

และกลุ่มที่สาม ‘นักล่าสังกัดตระกูล’ คือนักล่าอสูรที่

ผ่านการทดสอบ สาบานตน และเข้าเป็นส่วนหนึ่งของตระกูล นักล้ากลุ่มที่สอง ซึ่งจะทำให้ได้รับสิทธิประโยชน์จากทรัพยากร ต้นสังกัดแลกกับความภักดี

นักล้าที่ไม่ได้ลงทะเบียนถือเป็นนักล้าเถื่อน แม้ไม่ผิดกฎหมาย แต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักล้าจากทางราชการ

เซลริคบันทึกข้อมูลคร่าวๆ เพื่อว่าจะมีประโยชน์ในภายภาคหน้า สมองเขาตั้งเครียดขนาดนี้คำสาปคงจะไม่ทำเสียเรื่อง

มาโทเรย์เริ่มบรรยายถึงระบบบริหารกิจของนักล้า ภาพหนังสือปกสีด้ามืดราดทับพิฆาตมังกรปรากฏขึ้นกลางหอประชุม

“นักล้าทุกคนไม่ว่าประเภทไหนจะรับงานผ่านสมาคมที่ขึ้นตรงกับรัฐบาล ภารกิจระดับสูงจะถูกส่งเข้าไปที่ตระกูลนักล้า ส่วนระดับรองลงมาจะปรากฏบนกระดานภารกิจของสมาคมสาขาต่างๆ พวกเราจะได้รับหนังสือหน้าตาแบบนี้ คนละหนึ่งเล่ม

“ ‘ฮันเตอร์บุ๊ก’ เป็นหนังสือรวมภาพเป้าหมายที่มีค่าหัว และเงื่อนไขการล่า ยกตัวอย่างเช่นภาพนี้”

ภาพหน้าหนังสือเก่าปรากฏขึ้นกลางหอประชุม เซลริคหายใจขาดห้วงเมื่อจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า ชายผมดำผิวเข้ม สักลายสายฟ้าบนสองแก้มเป็นใครคนหนึ่งที่คุณเคยมาๆ

โรเซเลียบีบมือเขาแน่นขึ้น เซลริคยังนึกอะไรไม่ออกจนกระทั่งเห็นชื่อบนกระดาดำเต็มสองตา

เวอร์ซัส ไลเซน อดีตจอมมารทรราชไร้พ่ายรุ่นที่สามสืบดวงตาสีฟ้าสว่างของวิทยากรกลมกรองรอบหอประชุมที่แตกตื่นด้วยหลายๆ สาเหตุอย่างสนใจ เขาไม่ได้มาบรรยายทำวิทยาทานเฉยๆ หรือกนะ เขามาตกปลาใหญ่ และถึงจะไม่ได้

ปลาตัวใหญ่ที่สุดก็ยังคงอยากได้ตัวขนาดรองลงไปมาอยู่ในมือก่อนอยู่ดี

“ผมเห็นว่าเรื่องจอมมารกำลังเป็นประเด็นร้อน จึงอยากแสดงให้ทุกท่านเห็นว่า ทางรัฐบาล สมาคมผู้กล้าแห่งแสงสว่าง สมาคมนักกล้าและเหล่าพันธมิตรมีความใส่ใจ และอำนาจเพียงพอที่จะตั้งค่าหัวบุคคลอันตรายระดับสูงสุดโดยปราศจากความลังเล

“กรณีศึกษาของเรา เวอร์ซัส ไลเซน ร่างกลับชาติมาเกิดของจอมมารรุ่นที่สามสิบ เป็นชาวเมืองทามารอน คำสั่งจับเป็นหรือตาย จับเป็น เก้าร้อยล้านกีรา จับตาย เจ็ดร้อยเก้าสิบล้านกีรา

“เวอร์ซัส ไลเซนเป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจ เพราะค่าหัวสูงลิ่วเป็นประวัติการณ์ เขาเป็นอดีตจอมมารคนเดียวที่กางปีกได้ทั้งหกปีก มีพลังมหาศาลอันตรายอย่างยิ่ง เขาสะสมพลังได้ขนาดนี้เพราะเติบโตในชุมชนเล็กห่างไกลความเจริญ และไม่ปรากฏนามในสุติบัตร

“อย่างที่คุณเห็น ค่าหัวจับเป็นกับจับตายต่างกันมาก บางครั้งการจับเป็นเป้าหมายมีคุณมากกว่าการจับตาย ดังนั้นเงินรางวัลจึงขึ้นอยู่กับความยากลำบากของงาน”

มาโทเรย์หยุดหายใจแล้วยิ้มน้อยๆ ให้เด็กนักเรียนที่กำลังตื่นกลัว “ไม่ต้องกลัวนะครับ เขาถูกปราบเรียบร้อยแล้ว ด้วยความร่วมมือของผู้คนที่ทนอำนาจเผด็จการของเขาไม่ไหว ค่าหัวมหาศาลตกเป็นของคณะพันธมิตรนักกล้าสามตระกูลหกส่วน อีกสี่ส่วนตกเป็นของชาวเมืองทามารอนที่ให้ความร่วมมือ”

นักเรียนส่วนใหญ่เลิกคิ้วอย่างงุนงง เซลริคเองยกมือข้างที่ยังว่างเกาหัว “ทามารอน? ไม่เคยได้ยินชื่อนี้เลย”

เรดทอร์นาโดยี่มหวานกระซอกใจสาว “ไม่เคยได้ยิน
ไซ้ใหม่ล่ะครับ ทามารอน เป็นเมืองเล็กๆ ที่ลือกันว่าเป็นอยู่
วัฒนธรรม แหล่งกำเนิดวิชาการต่อสู้ด้วยหมัดมวยปราณ ไม่
แปลกหรอกครับที่จะไม่เคยได้ยิน น่าเสียดายนัก หลังได้รับเงิน
รางวัลไม่ถึงเดือน จู่ๆ ก็เกิดแผ่นดินไหว อุทกภัยใหญ่ ทามารอน
สิ้นชื่อไปวันนั้นเองครับ

“คนท้องถิ่นใกล้เคียงเชื่อว่าเมืองทามารอนถูกวิญญาน
บรรพบุรุษที่ร่ำไห้กับการทรยศเวอร์ซัสที่เป็นผู้นำจึงกลืนเมือง
เสียเพื่อลงโทษ แต่หลายๆ คนก็ยังคิดว่าการล่มสลายเป็น
ผลงานของราชินีเอลฟ์ซโลมเลือดที่ตามมาล้างแค้นให้พระสวามี”

เซลริคไม่กล้ามองโรสเลย จิตใต้สำนึกเขาให้คำตอบของ
ปริศนานครทามารอนว่า ข้อสันนิษฐานของมาโทเรย์ถูกต้อง
ทั้งคู่...

ทามารอนเป็นแดนแห่งจิตวิญญานและความผูกพันดุจ
ครอบครัว วิญญานบรรพบุรุษทำลายเมืองด้วยความปวดร้าว
ที่ลูกหลานหักหลังเวอร์ซัส ส่วนราชินีดาร์กเอลฟ์ซึ่งอยู่ในเมือง
ทามารอนในนาม ‘ฟลอเร็ด’ สหายสนิทของเวอร์ซัสเป็นคน
จัดการทำลายซากเมืองไม่ให้เหลือรอกตาแม้แต่ในแผนที่

ความตายของเวอร์ซัสเต็มไปด้วยความปวดใจมากกว่า
กาย ทว่า...เขาละวางได้ ไม่เหลือเสี้ยววิญญานตกค้าง เพราะ
ได้ใช้หนึ่งวันสุดท้ายของตนกับฟลอเร็ด

อดีตจอมมารภพที่สามสืบทอดตั้งมั่นไว้ว่า ถ้าเขายังไปเกิด
ใหม่ตามคำสาปอีก เขาอยากให้ตัวเองรอสตรีแค่คนเดียว ถ้า
ไม่มีนาง เขาก็จะไม่มีใครเลย

และดูเหมือนว่าความตั้งมั่นที่ว่าจะเป็นจริง...

เซลริคไล้นิ้วกับฝ่ามือของโรเซเลียเบาๆ เหมือนจะเตือน

เธอว่าอดีตได้ผ่านไปแล้ว เวอร์ซัสจากไปอย่างสงบ และเชลริค เรมิงตันก็ยังอยู่กับเธอตรงนี้ รอยยิ้มบางเบาทำให้หัวใจเขา ชุ่มชื้นทันตา แม้ว่าเขาจะใจตกไปถึงตาตุ่มในวินาทีถัดมา เมื่อ อีตาวិทยาการหน้าหล่อเริ่มย่างเท้าสู่เรื่องอันตรายน

“น่าเสียดายนะครับ ที่เราไม่มีรายละเอียดของอดีตจอมมารภพที่แล้ว ราวิน สการูส อดีตจอมมารรุ่นที่สามสิบสี่ให้หมกก่อนนอนมิติใส่ชื่อเขาลงฮันเตอร์บุ๊กไม่กี่วัน อดีตจอมมารก็ถูกคนในหมู่บ้านของตนประหาร และทิ้งคำสาปอันลือลั่นเอาไว้ รายละเอียดถามไถ่จากอาจารย์รัสเซลล์ บลัดไนด์คงจะดีที่สุดใช่ไหมครับอาจารย์ คุณเป็นผู้รอดชีวิตจากที่นั่นนี่นา”

แสงไฟสปอตไลต์ฉายไปที่ชายหนุ่มชาวไฮมาห์คนเดียว ในวิทยาลัยนี้ทันที เชลริคผวาสุดใจว่ารัสเซลล์ซึ่งไม่ใช่คนใจเย็นจะโกรธ แต่เปล่าเลย เขาไม่เคยเห็นรัสเซลล์ยิ้มสุภาพอ่อนโยนขนาดนี้มาก่อน และแม้ไม่มีจิตสังหารอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ เขาก็ยังเสียวหลังคอจนลึมปวดใจไปสนิท

“คุณมาโทเรย์ก็พูดเกินไป ผมยังเป็นทารกอยู่เลย ต้องรุ่นพ่อรุ่นปู่ผมแล้วครับ”

“แหม...นั่นสิครับ ขอโทษนะครับที่รบกวน”

“ไม่เป็นไรมิได้ครับ” รอยยิ้มอบอุ่นชวนฝันของรัสเซลล์ คล้ายกับรอยยิ้มของคนข้างตัวเขา แม้จะโกรธแทบตายก็ยังยิ้มและช้อนทุกอย่างไว้ได้โดยไม่มีใครล่วงรู้

นายมาโทเรย์นั้น...ถ้าสะเหล่ก้าวออกนอกเขตปลอดภัยเมื่อไร เขาสังหรณ์ว่าอาจจะได้ตายจริงๆ

มาโทเรย์ปล่อยให้ภาพประกาศจับเวอร์ซัสจางหายไป แล้วเริ่มบรรยายป้ายประกาศจับประเภทอื่นๆ ที่มีทั้งป้ายภารกิจฆ่าอสูรตามจำนวนและป้ายล่าสิ่งของ

เขาให้เวลากับการอธิบายว่านักล้าทำอะไรกับเป้าหมายที่จับกุมหรือฆ่าได้ตามภารกิจแล้วเยอะที่เดียว เซลริคก็เพิ่งรู้ว่าชิ้นส่วนเช่น กระดุก เขา และขนของปีศาจส่วนใหญ่ที่เก็บเกี่ยวหรือฆ่าสำเร็จจะถูกส่งไปขายหรือเป็นวัตถุดิบผลิตอาวุธ ยา หรือเครื่องประดับที่มีคุณลักษณะพิเศษ

แต่ว่าชิ้นส่วนเสี้ยวใดๆ ที่พิเศษมากจริงๆ เป็นหนึ่งไม่มีสอง อันได้แก่ร่างไร้วิญญาณของปีศาจหายากซึ่งไม่มีการเจรจาส่งร่างคืนครอบครัว หรือเจรจาแล้วล้มเหลว จะถูกส่งไปที่วิหารเงาในความดูแลของนักบวชร่วมกับผู้กล้า

“อย่างที่พวกคุณเห็นนั่นแหละ เรานักล้าเดินอยู่บนเส้นแบ่งศีลธรรม ผมบอกไม่ได้ว่าผู้กล้าที่เชื่อในครรลองอันดีงามหรือพวกผมที่เชื่อในผลลัพธ์จะเข้าทำท่างากัน ไม่มีดีกว่าหรือแยกว่า มีแค่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม จะเลือกหรือไม่เลือกเท่านั้น ทั้งหมดขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพวกคุณเอง”

ยิ้มของมาโทเรย์ดูบริสุทธิ์จนไม่น่าเชื่อ หลายคนเคลิ้มตามเขา แต่คงไม่นับผู้คนที่มีความเกี่ยวข้องกับบอมมนุษย์ นักล้าอันตรายและโลเลเกินกว่าที่จะรับเป็นมิตรสหาย

มาโทเรย์แจกยิ้มรับเสียงปรบมือ แล้วเอ่ยเสียงสดใสว่า “ไหนๆ เราก็มาที่นี่แล้ว ผมขอแนะนำที่งานของผมเลยดีกว่า เชิญเลยครับ”

บรรดานักล้าที่เรียงแถวด้านหน้าแนะนำตัวทีละคนจนครบสิบสองคน มาโทเรย์หันไปทางม่านหลังเวที และปรบมือเบาๆ ผ้าม่านแยกจากกันพร้อมกับการปรากฏตัวของบุคคลชุดดำคลุมเครื่องแบบสวมหน้ากากสีขาวไร้ลวดลายห้าคน

คนแรกปลดหน้ากากแล้วเห็นว่าเป็นชายชรา คนที่สองเป็นหญิงสาวหุ่นดีทำทางเหมือนเลขาฯ สูดเซ็กซ์ซี คนที่สามเป็น

หนุ่มใหญ่สวมสูท และคนที่สี่...

เด็กสาววัยสิบห้าปี ผมสีน้ำตาลแดง สวมหมวกปีกทอง
พองๆ ติดเข็มกลัดผีเสื้อแวววาวถอดหน้ากาก ส่งยิ้มให้ทุกคน
“เซนน่า วาเลนติน ออกัสต้า ฉายา ทูรแพ็ง นักเรียน
ม. ต้น ปีสาม สายต่อสู้อั ห้อง D ยินดีที่ได้รู้จักค่ะทุกคน”

นักเรียนหลายสิบชีวิตอ้าปากค้าง เด็กสาวที่เห็นอยู่ในรั้ว
โรงเรียนบ่อยๆ เนี่ยนะคือนักล่าตัวจริง! ดูท่าทางน่ารักของเธอ
แล้วไม่อยากจะเชื่อ แต่นั่นหรือเปล่าความลับที่ว่าทำไมเธอถึง
แข็งแกร่งนัก

เซนน่าส่งยิ้มให้ทุกคน แล้วเดินไปกระตุกแขนร่างสุดท้าย
“ข้าเดี่ยวหมดเวลาโซ่วตัวนะคะ”

มือสวมถุงมือดำยกขึ้นปลดหน้ากาก และทิ้งเสื้อคลุมลง
กับพื้น

ทั้งหอประชุมเงยบงพร้อมกันหมด แม้แต่เซลริคและ
ชมรมวิจัยจอมมารก็ถูกความเงยบงลึนกินไปด้วย เจ้าของ
หน้ากากคนที่ห้ายื่นนิ่ง แวตตาเย็นชา

มาโทเรย์หันไปขยิบตาให้เธอ “เพื่อนๆ ตกใจเดี่ยวเดียว
ก็ลืมน่า แนะนำตัวเสียสิ”

ริมฝีปากของเด็กสาวร่างเพรียวขยับเอ่ยด้วยเสียง
ปราศจากอารมณ์ว่า “เทลก้า วาเลนเซีย ม. ปลาย ปีสอง สาย
แปรธาตุ ห้อง C”

ความเงยบงยังคงอยู่ประจักษ์คำสาป เทลก้ามองตรงไปข้าง
หน้าแต่ไม่สบตาใครสักคน มาโทเรย์ฉวยมือเธอขึ้นมาจุมพิต
แล้วประกาศกับฝูงชนว่า “อย่าตกใจกันนานสิครับ เซนน่ากับ
เทลก้าก็เป็นนักเรียนธรรมดา แค่มิตรรอบคร้วไม่ธรรมดาชนิด
หน่อย แล้วก็...อีกอย่าง เทลก้าคนสวยเป็นว่าที่คู่หมั้นของผม

ดังนั้นกรุณาใจดีกับเธอด้วยนะครับ”

เสียงฮือฮาที่ปะปนด้วยเสียงกรี๊ดอย่างตกใจและผิดหวัง
ก้องกังวาลประทุม

“ต่อจากนี้จะเป็นช่วงถามตอบนะครับ ใครกล้าถามผมก็
กล้าให้รางวัล ว่ามาเลยครับ” มาโทเรย์กลับเข้าสู่บทบาท
วิทยากรอย่างรวดเร็ว

เซลริคก็มองศีรษะสีทองของเอรูเทียที่อยู่ค่อนไปทาง
ซ้ายของเวที แวมไพร์หนุ่มยังหน้านิ่งเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิด
ขึ้น เมื่อมีเพื่อนถามว่าจุดไหนใหม่ เอรูเทียก็ยิ้มยิ้มยอมให้ยิ้ม
ดูสมุดอย่างมีน้ำใจ

ข้างในเอรูเทียไม่ได้สงบนักหรอก แค่ควบคุมไว้เท่านั้น...

สาเหตุของคำโกหกคงไม่จำเป็นต้องถามอีก เรื่อง
เซอร์ไพรส์วันนี้เอรูเทียรู้มาก่อนแล้ว

ระหว่างที่เซนนากำลังตอบคำถามเกี่ยวกับชีวิตนักเรียน
นักล้า ท่ามกลางสายตานับพันคู่ มาโทเรย์ก็ไล่นิ้วมือกับ
แผ่นหลังของเทลก้าเบาๆ “ยิ้มหน่อยสิ เดี่ยวคนเขาก็หาว่า
ฉันทโกหกหรอก”

เทลก้าหลับตา บังคับตัวเองให้สงบทั้งที่รังเกียจคนข้างๆ
แทบขาดใจ เกลียดชนิดที่ไม่อยากเอาอาวุธตัวเองมาสับมันด้วย
ซ้ำ ขึ้นเพื่อนเลือดคนพรรคนี้อาวุธของเธอคงที่พอดี

“ว่าที่คู่มั่นที่ไม่ทำท่าโอเวอร์มีดมไป แค่นี้ก็พอสำหรับ
แกแล้ว”

“ใจร้ายกับว่าที่คู่มั่นจังนะ เทลก้า”

“ว่าที่อะไร อนาคตมันมีที่ไหน อดีตคู่มั่นต่างหาก
มาโทเรย์” อันเดดสาวกระซิบเสียงเย็นชา “การหมั่นหมายและ

สายสัมพันธ์มันขาดสะบั้นไปตั้งแต่วันนั้นแล้ว...”

“เราก็มาคืนคืนกันแล้วไง เราขอโทษ แล้วเทลก้าก็จะให้อภัยพวกเรานี่นา”

“ถ้านายเรียก แบล็กเมล ว่าคำขอโทษละก็นะ”

“ปากดีเหมือนเดิม เทลก้าที่รัก เราเป็นหุ้นส่วนกันต่างหาก ร่วมมือกับเรา แล้วเราจะรักษาสัญญา ดีกับเราทั้งสองฝ่ายนะว่าไหม”

“เรื่องแค่นั้นฉันรู้ดีนี่นา” เทลก้าเป็นอนหน้าหนีจากผู้ชายที่เธอเกลียดที่สุดไปทางอื่น เธอสะอึกเมื่อสบตากับแวมไพร์เอรูเทีย ไบรเวลลัสเข้าโดยบังเอิญ เอรูเทียมองตาเธอตอบ แหวตของเขาไม่ตัดสิน ไม่ว่าจะร้าย แต่ก็ไม่ใช่อาหาร

เป็นแหวตว่างเปล่าที่สงบนิ่งของคนที่ตัดสินใจแล้ว

เทลก้าเบนสายตามองพื้น ทำทาง...หลังจากนี้เธอคงจะต้องดื่มแต่นมรสกาแฟ และจะไม่มีใครกดมันจากตู้มาแลกน้ำมะเขือเทศที่เธอซื้อตุนไว้เป็นลังอีกแล้ว

แกะไปแล้วสองกระป๋อง ทางร้านจะยังรับคืนไหมนะ